

PREPIH

05 OD JAVNOSTI ODVIŠEN ČASOPIS
92 17. MAREC 1992, CENA 50 SLT

Kdor hoče voziti avto, mora opravljati izpit, kdor hoče krmariti motorni čoln, prav tako, kdor hoče voditi skupino gasilcev ali vojakov, jih mora opraviti celo več, le kdor hoče biti direktor, ne potrebuje izpita. Prav tako ne tisti, ki hoče voditi vlado in s tem občino ali državo. Izvolijo ga, ga imenujejo, pa je.

Kaj mora torej znati direktor ali predsednik vlade, da je lahko direktor ali predsednik? Nedoosti, ker ima za vsako področje, o katerem nima pojma, posebnega strokovnjaka, ki mu kadarkoli pripravi poročilo, mu servira zgoščen pregled nad stanjem in mu svetuje možne načine ravnanja. Lahko torej rečemo, da direktorji in predsedniki vlad v glavnem delujejo na zadnji pogon.

Kaj pa se zgodi, če tak direktor vozi svoje podjetje v vedno večjo godljo ali ga celo zavozijo? Nič se ne zgodi, kajti prvič so časi že

dolgo tako slabi, da se je zmeraj mogoče izgovoriti nanje. Drugič je bil pred sedanjim direktorjem zmeraj še kak drug direktor (po možnosti rdeč), ki mu tudi ni bilo treba opravljati izpita in je zato kot nalašč kriv, da podjetja zdaj pač ni mogoče hitro postaviti na noge. V skrajnem primeru pa tako imamo moratorij na stečaje.

Vendar, če direktor ne potrebuje izpitov (beri: znanja) za to, da postane direktor, nujno potrebuje prijatelje iz svoje stranke, da ga za direktorja naredijo. Seveda ne za boh lonaj, ampak zato, da potem postanejo direktorjevi pomočniki in svetovalci in kar je še podobnih lepih nazivov za take leve in desne berge, o kakršnih se or-

topedom še sanja ne.

Nič čudnega torej, da so bili socialisti, strankarski kolegi pokojnega avstrijskega kanclerja Kreiskega, jezni, ker je posebno v diplomaciji raje zaposloval plemiče namesto sodrugov. Nezaslišano. Toda odgovor Kreiskega je bil kratak:

»Plemiči se znajo neoporečno vesti, perfektno govorijo tuje jezike in – držijo dano besedo.«

Zgodba ima sicer ravno toliko nadaljevanj, kolikor je podjetij ali občin ali republik, zato zanje seveda ni dovolj prostora. Takole je: dokler na državni ravni ne izumimo in ne izglasujemo učinkovitega brčalnega mehanizma za ne-sposobneže, bo žal veljal izrek, da imamo pač takšne direktorje in predsednike, kakršne si zaslužimo.

In to kljub vsem revolucijam in prekucijam. – Prav nam bo di!

Aran

PEK MORA IMETI IZPIT...

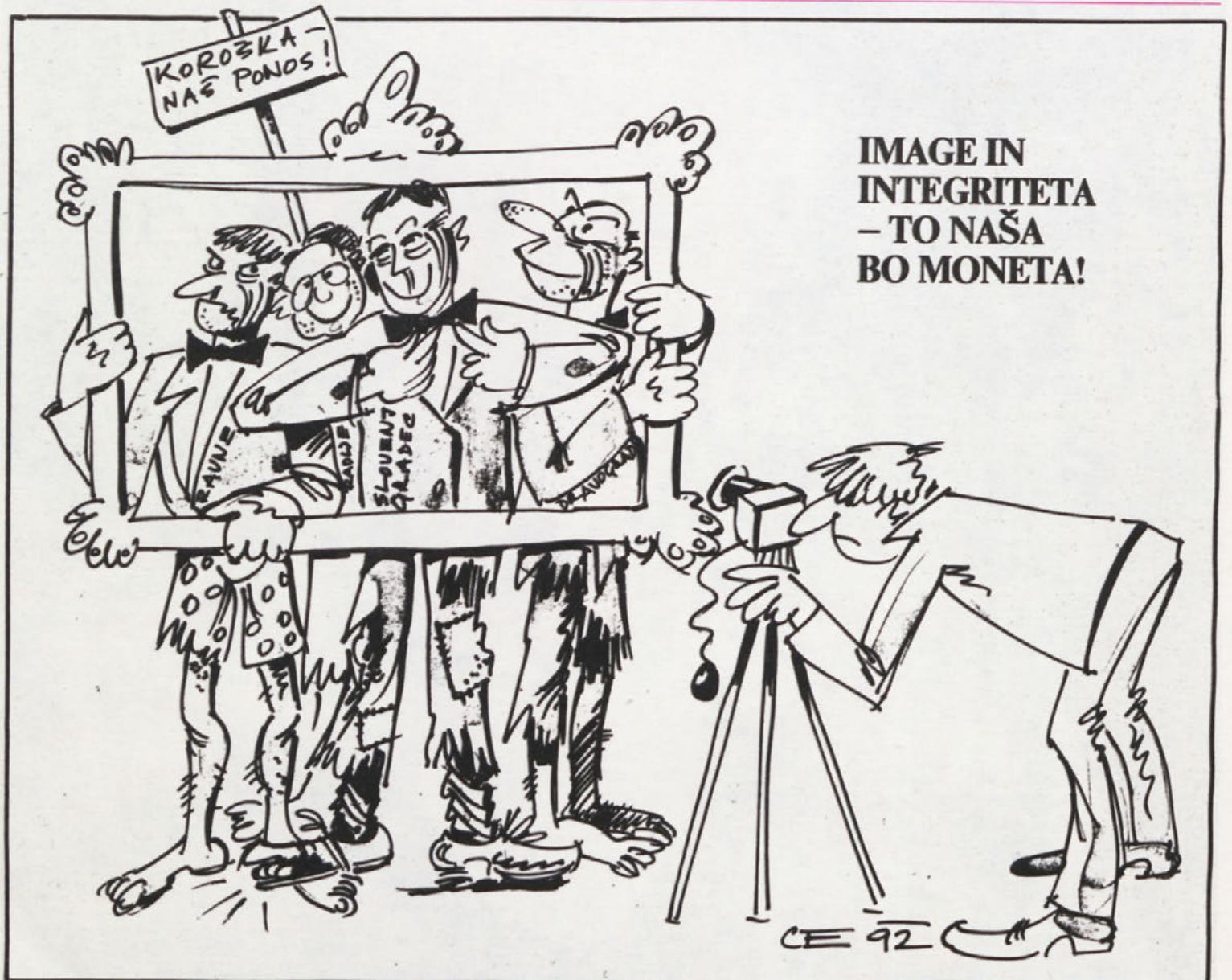

IMAGE IN INTEGRITETA – TO NAŠA BO MONETA!

»-Smehljajmo se fantje! Vse drugo zdaj ni pomembno!«

POZDRAVLJENA KOROŠKA, kjerkoli si že!

Šele na pustni torek smo se pri Prepihu spomnili, da je minilo **okroglo leto od prve številke našega časopisa**. Na »duplerici« št. 1 smo namreč objavili fotoreportažo o pustu, pustih in pustovanju. Da je lani padel ta praznik na februar, smo se zavedli šele kasneje. Sicer pa se mi je že pripetilo, da sem pozabil na lastni rojstni dan – naj mi bo torej kot uredniku oproščeno!

Če se bo tale številka prodajala kot se je prva, sem pripravljen predlagati uredništvu, da vsakokrat objavimo nekaj slik s pustnega veselja, pa tudi sicer bom verjel, da smo med Korošci zelo zelo brani. Kolega mi je namreč zadnjič potožil, da ga že vsak drugi (!) znanec zafrkava zaradi njegove domnevne oznake na avtomobilu. In to samo zato, ker smo mu pripadajočo tablico objavili na elitni strani Prepiha! Ta je vsaj razumel, da je **zastoj reklama najboljša reklama** – in dal za pir. Vsi na žalost niso tako liberalnega mnenja in se po nepotrebnem razburjajo. Škoditi ne želimo nikomur.

Pust mi ne da miru: ravenski prvošolčki so v povorki med ostalimi visoko dvignili tudi naslednjo parolo: »Gospod Močnik, zakaj niste objavili našega članka?!« In če bi se navzel manir nekaterih nečimžežev, bi moral ob tem zaigrati zvrhano mero užaljenosti. Raje povem, da je bila kritika simpatična in da je **vaša želja, dragi bralci, »naš ukaz«**. Dokaz poiščite na straneh, ki so namenjene vašim prispevkom. Tudi sicer nam prostor, ki smo ga namenili za pisma in odmeve, še nikdar ni hodil preveliko odmerjen, pa tudi cenzure se nismo šli.

Razumeti morate, da bi, če bi bili profesionalno uredništvo, skušali ugoditi vsem vašim željam, ki nam jih sporočate. Mini anketa našega reporterskega sodelavca jih je nekaj navrgla, predvsem pa je pokazala, da gre Korošcem hvala lažje z jezika. Hvala vam! Na žalost pa je ta odlika vse premalo prisotna pri koroških novinarjih. Gre za profesionalno deformiranost – bi lahko rekli. Pač

ne bi smeli dobesedno vzeti tistega rekla o »vesti družbe«; končno **nismo le njena slaba vest**. O ekologiji pa bomo vsekakor pisali.

Naša ambicija je delati časopis, v katerem boste bralci našli svoje interese in svoje okolje. Pa čeprav je to okolje mnogokrat umazano – tu je in naše je. Prodreti želimo v vse koticke **lepe (in umazane) Koroške na sončni strani Alp**. Predstaviti hočemo ljudi in njihovo delo, tako s šegave kot resne plati, čim manj pa takšne, da je treba imena skrivati za inicialke.

Želimo torej biti regijski časopis, kar pa je prekleto težko. Občinski veljaki namreč sproti štejejo besede in vrstice in računajo procenete in izračunajo, da je njihove občine manj v Prepihu. (Včasih si na srečo zaželijo, da bi je bilo še manj.) Ko smo na naslovno stran natisnili še nepotrjeni in nezaščiten znak Kralja Matjaža, so nekateri nergali: Forsirajo le del trodolinske pokrajine, pa pravijo, da so od vseh. Ko smo združili moči z drugo največjo založniško družbo na Koroškem, so prvi udarili: Prodali so se v Slovenj Gradec. **Kot po naključju je Drava ob tem spet edina tekla popolnoma mirna.**

Naj bo kakorkoli – ČZP Informacijski biro d.o.o. ne obstaja več, namesto njega imamo ČZP VORANC d.o.o. Ravne na Koroškem, imenovali smo novega direktorja (glej kolofon!) in na naslovnico vtisnili **zaščitni znak naše firme**. Naj bo epizoda z Matjažem posvečena izključno promociji tega simbola, nam je pripadla čast, da smo ga objavili prvi. Potrudili se bomo, da bi prvi objavili tudi znaka Mislinjske in Zgornjedravske doline.

Kdor je začel brati to številko od začetka, mu dam **nasvet**: ustavite se ob identiteti, zamislite se ob socialni noti intervjuja, nasmejte se na sredini, popraskajte se na strani 17, pogledite nazaj na stran 2. Za mlade je to seveda stran 13, za ljubitelje križank pa 26.

Pozdravljeni Korošci, kjerkoli že ste!

VOJO MOČNIK

IZ VSEBINE

V ospredju:
**IDENTITETA
Koroške**

str. 4–5

Naš intervju:
Rajko Lesjak

str. 6–7

Novi črni
oblaki
nad Črno

str. 8

Družabna kronika
**J. Puhar in
A. Kokalj**

str. 14

**KOROTAN
- odkritje
sezone**

str. 20

Na naslovni strani:
**Koroška korenina
oče ŠABEC**

Foto: Albin Kac

ISKANJE IZGUBLJENE ALI

IDENTITETA. Če bi brskali po slovarjih in priročnikih, gotovo ne bi našli odgovora, ki bi nas zadovoljil. O identiteti ali iskanju nje dandanes mnogo govorimo, nemara jo tudi čutimo, vendar v par besedah njenega pomena ni mogoče razložiti. Za nekatere je morda celo modna muha ali ena od tistih besed, ki jo je zaradi vse pogostejšega pojavljanja načela inflacija.

In v ta prostor in čas je prišla pobuda za izdelavo projekta **IZOBLIKOVANJE IN UVELJAVLJANJE IDENTITETE KOROSKE**, ki je skorajda povsod, kjer je bil projekt predstavljen, naletela na ugoden odziv. Peščica pesimistov sicer brska po zgodovinskem spominu in prihaja na plan z argumenti, češ na Koroškem so v preteklosti že opravili nič koliko nalog in študij, vendar od nobene nič – torej spet študija na študijo ali študija zaradi študije ter trošenje denarja. Vendar – gremo lepo po vrsti.

Kdo sem? Zakaj živim tu? Kaj se bo zgodilo z menoj?

To so gotovo vprašanja, ki nam skupaj z odgovori nanje gotovo pomagajo oblikovati občutek za identiteto. **Smo Korošci. Živimo tu, ker nam je tukaj všeč, tu smo pognali svoje korenine, radi imamo Koroško. In res: kaj se bo zgodilo z nami: podjetja propadajo, ponovno nam želijo vsiljevati rudnike, jedrska smetišča, za šolanje mladine ni dovolj možnosti, prav tako za zaposlitev.** Občutek za identiteto je gotovo eno od naših najbolj odločilnih bogastev, ki nam po svoje daje podlago, da lahko vplivamo na dogodke in obratno.

Na tleh nekdanje Jugoslavije imamo nič koliko primerov in dokazov, kako so zunanji dogodki in vplivi oživiljali osebni in kolektivni občutek za identiteto. Spomnimo se samo raznih srbskih krajin na Hrvaškem ali v Bosni in Hercegovini, za katere v preteklosti (zaradi lastne malomarnosti ali malomarnosti našega šolskega sistema) sploh nismo vedeli, koliko Srbov (ali Hrvatov in Muslimanov) tam živi.

Milošević jim je na njemu lasten način (pomagalo mu je tudi pravoslavstvo) obudil občutek identitete Srbstva, ki na osebni ravni sicer nikoli ni bilo sporno, kolektivni občutek te identitete pa je pripeljal do takšnih sprememb, ki smo jim priča danes. Ta primer je seveda nekaj izjemnega, saj gre pri tem tudi za veliko mero manipulacije, oblastniških in ekspanzionističnih težej, primer pa omenjamo zaradi **ilustracije izjemne moči identitete.**

Pri iskanju Koroške identitete morajo biti upoštevani nekateri predpogoji, med drugimi izogibanje politiki in iskanju kakršnegakoli upravnega ali političnega središča.

Ta pogoj ima svoje korenine v zdrahah, ki smo jim bili priče v zadnjem letu ali dveh in znanih medobčinskih sporih, ki so bili nadvse neproduktivni, Koroško pa predvsem kazali v njeni slabi, to je zdraharski luči. Drugi aksiom je ta, da **regija v tem projektu ni pojmovana kot upravopolitična enota, ampak kot naravna celota**, ki je namenjena za uresničevanje skupnih ciljev. In končno: projekt

Radeljski dvorec

naj bi izključno deloval v smeri **trženja Koroške regije kot celote**, kar pa še zdaleč ne pomeni njeno uniformiranost, ampak nasprotno – ohranjanje in poudarjanje specifičnosti posameznih delov te regije. Vsaka regija ima neka mejna področja, in tako Ribničan kakor Mislinčan morata v tej regiji treh dolin najti svoje cilje in interese, ki jih bosta lažje uresničevala kot, denimo, v Mariboru ali Velenju.

(Ponovna) **uveljavitev imena Koroške kot regije** je eden od ciljev izoblikovanja in uveljavljanja identitete Koroške. Vse preveč se naša Koroška zamenjuje s Koroško onstran meje oziroma: Koroška onstran meje je v slovenski javnosti in tudi

Dravograd

NEODKRITE IDENTITETE

med novodobnimi politiki bolj znana, kot Koroška, ki jo danes zaokrožujejo Mežiška, del Dravske in Mislinjska dolina.

Koroška regija je v političnem smislu zelo »visela« in naj se čuje še tako groteskno — v junijski vojni, z obrambo mejnih prehodov (samo preko Koroških mejnih prehodov so lahko potovali Bučar, Dmovšek, Kučan in drugi) in junaštvom gre zahvala, da so tudi v Ljubljani pričeli spoznavati Koroško kot regijo z vsemi njenimi značilnostmi. Potrebni pa bodo še veliki napor, da tudi v slovenskem prostoru dosežemo **ločevanje naše od avstrijske Koroške** (v primeru slovenske in avstrijske Štajerske je stvar popolnoma jasna, medtem, ko pri Koroški to zavedanje še ni toliko izoblikovano).

In kje je Koroško gospodarstvo? Občutek identitete je tesno povezan z gospodarsko dejavnostjo, kajti plodno delo krepi samozavest. Na slovenski televiziji že več let nismo videli kakšne reklame, ki bi ponujala izdelek kakšnega koroškega podjetja (v zadnjem času je izjema Bramac iz Otiškega vrha).

Tu je še **promocija turizma** in Koroška pri turizmu kot da ne obstaja. V najnovejšem prospektu o Sloveniji (izšel je v nakladi 200 tisoč izvodov, besedilo je napisal dr. Matjaž Kmecl) med 110 fotografijami ni niti ene s Koroške. Pozimi je Krvavec po TV vabil Korošce na smuko na Gorenjsko in pri imenu Korošci se prikaže obilen pivec piva. Ali je to prava identiteta Korošcev, da srkamo pivo, ali pa bi vsaj pri smučarji lahko ponosno postavljali na prva mesta vrsto olimpijcev in drugih odličnih smučarjev, nazadnje Mitjo Kunca in Katjušo Pušnik. Ali bomo nekoč zbrali toliko volje, moči in denarja in Sloveniji postregli, denimo, z reklamo »Vabljeni na Koroško, deželo lepih smušišč in odličnih smučarjev?«

In če malo prehitavamo in skočimo do točke, ki je za mnoge tako sporna, namreč: ponovno si je nekdo omislil neko študijo. Ne, rezultat tega projekta ne bo kakšna teoretična študija, ki bi si jo naročniki (vsi štirje izvršni sveti) s pentljo zavezano shranili v predal. **rezultat študije bo strokovna podlaga za konkretne akcije.** Skozi raziskavo naj bi prišli do spoznanja, kaj in kakšna je identiteta te Koroške. Možen je tudi rezultat, da te identitete nimamo, in v

Najevska lipa

takem primeru jo je potrebno izoblikovati. Ljubljana in Ljubljančani se hvalijo z mestom vina, dasiravno 50 kilometrov naokrog ni videti vinske trte, vendar z vinskim sejmom to svojo idejo uspešno promovirajo.

Seveda ta projekt ne bo pripeljal na Koroško trume turistov. Če bo projekt uspešno izpeljan, pa bo omogočil množici zasebnikov in preoblikovanim podjetjem, da bodo svoje zmožljivosti lažje tržili.

Tudi občinski možje ne morejo za roko pripeljati petičnih gostov, lahko pa s sofinanciranjem infrastrukture in nenazadnje tudi takšnih projektov soustvarjajo te možnosti. Če se bo Koroška in njen turizem še dolgo držal okorelih receptov, potem se mu gotovo ne piše dobro. In eden od rezultatov tega projekta bo tudi izdelava podlag za **vizuelno in vsebinsko rešitev celostne podobe Koroške**, od znaka do slogana, določitev barv, formatov in podobno ter ustrezno zastavljeno tržno komuniciranje (oglaševanje, pospeševanje prodaje itd.).

Koordinacija tega projekta je v rokah **Novne, Studia podeželja Ravne na Koroškem**, pri delu pa bo sodelovalo več strokovnih ekip. Ena od njih, to je prva in ožja skupina, bo sestavljena izključno iz domačih, koroških strokovnjakov, ki bodo pokrivali posamezna področja: od kulture, zgodovine, psihologije, marketinga, oblikovanja in drugo. Druga skupina bo širša in bo imela svetovalni značaj, sestavljena pa bo iz uglednih oseb Koroške.

In tretja skupina: znani in uspešni Korošci, ki živijo zunaj današnjih meja Koroške. Javnomenjske raziskave bo izvajala ena od specializiranih zunanjih skupin. Projekt bo predvidoma trajal leto dni, okvima cena pa je skupaj z vodenjem, organiziranjem, svetovanjem, izvajanjem raziskav in z vsemi materialnimi stroški okoli 90 tisoč mark.

Pozdravljena, identiteta Koroške!

Miro Petek

Kope

(Posnetki: Franc Jurač)

ZA DELAVCE SE NE

Naš sogovornik je RAJKO LESJAK, sekretar Zveze svobodnih sindikatov Slovenije.

Gospod Lesjak, vi ste eden prvih mož sindikata, ki mu mnogi pravijo rdeči sindikat. To je tu na Koroškem tudi posledica dejstva, da je precej močan sindikat Neodvisnosti in da so nasprotja med vašima dvema organizacijama znana. Koliko je te rdeče barve v resnici na Zvezi svobodnih sindikatov?

Ce kdo že hoče ceniti sindikate po barvah, potem je naša barva pravica. Če pa je morda pravica rdeče barve, potem je pač tudi sindikat take barve, s kakršno barvajo pravico drugi. Mislim pa, da smo vsaj zaenkrat nadstrankarski, da so v naših sindikalnih organizacijah različno obarvani ljudje, iz različnih strank. V organizaciji s 430.000 člani je to tudi povsem logično. Drugače pa smo tudi za pikčaste programe, če le zastavljajo besedo za delavce, za njihov socialni in ekonomski položaj.

Seveda moje vprašanje cika na to, da ste v vrhu Svobodnega sindikata ljudje, ki ste bili vpeti tudi v prejšnji sistem, ki je pač imel svojo, rdečo barvo.

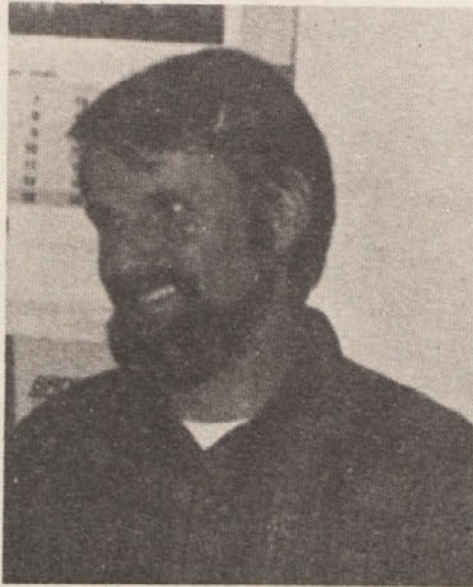
Verjamem, da so drugod taki ljudje, pri nas pa smo se naravnali na sindikalno in parlamentarno demokracijo. Vzeli smo jo za svojo, tako da tak očitek bolj lahko leti na tiste, ki so se kameleonsko spreminjali skozi čas. Mi se naših načel in principov tudi iz preteklosti ne sramujemo.

Nekakšna dvojnost se kaže tudi v nastopih vidnih sindikalistov v parlamentu. Ostra je ločnica med nastopi Semoliča in Tomšiča. Koliko to sega na področje vsebinskega povezovanja ali nasprotovanja sindikatov v Republiki Sloveniji?

Do sedaj bi lahko držala ocena, da je bilo še mogoče sodelovati s Tomšičevim sindikatom. Je pa res, da je tako velikih kot je Tomšičev, še nekaj sindikatov. Zadržne dogajanje v parlamentu je to povezovalje zamrznilo. Namreč, Tomšič je edini podprl zakon o plačah, vsi drugi sindikati so, ali vložili amandmaje ali pa zahtevali, da se zakon umakne. Tu se je po mojem vez pretrgala in šele čas bo pokazal, ali se lahko kaj spremeni.

Tudi pri organizaciji opozorilne stavke so vas vsi razen Tomšičevih sindikatov podprli.

Da, tu je zadrega. Ne razumem sindikata, ki pri teh klasično sindikalnih zahtevah ne vidi interesa in zdi se mi, da bodo liderji tega sindikata na koncu ostali sami. Naša ocena namreč je, da bodo sodelovali v stavki tudi njihovi člani, ne si-

Rajko Lesjak

cer stoodstotno, precej pa le.

Po neuspešnih poskusih organiziranja splošne opozorilne stavke je zdaj Zvezi svobodnih sindikatov stavko le uspelo pripraviti. Je torej stiska že dovolj velika?

Da, stiska je dovolj velika, da sili delavstvo v izražanje nemira navzven. Na drugi strani pa so do sedaj spodleteli vsi poskusi sklenitve socialnega pakta, kolektivne pogodbe, po katerih je sindikat prepoznaven, so zamrznjene in ne dajejo pravih rezultatov. Stavka je nastajala drugače kot prejšnje. Pobude zanj so prišle iz podjetij, mi smo pobude povezali, združili zahteve in stavko organizirali. Napovedali so jo sindikati dejavnosti, koordinacijski stavkovni odbor pri Svobodnih sindikatih pa jo vodi.

Kaj pa, če bi do socialnega pakta le prišlo? Bi takrat stavke ne bilo?

Prav gotovo ne, če bi v socialnem paktu bili vgrajeni elementi sindikatov.

Kolikokrat ste se doslej s Peterletovo vlado neposredno pogovarjali?

S samim Peterletom dvakrat, trikrat, o socialnem paktu. Rezultatov ni bilo kaj prida oziroma smo na točki, ko so pogotji še slabši kot takrat, ko smo sedli za mizo prvič. Od takrat so vse cene normalno poskočile, spremenila se je davčna zakonodaja, na pohodu je dohodnina, položaj je pravzaprav slabši vsak dan.

Kako zgledajo ti pogovori z vlado?

Mislim, da so ministri preveč zaljubljeni sami vase in na sindikat gledajo podcenjevalno, ne kot na resnega socialnega partnerja. To za vlado ni dobro. Če naša ona ne sprejme za partnerja, potem pač ne more speljati stabilizacijskega programa.

Koliko ima za tak odnos zaslug sam premier?

Ja, gospod Peterle je bolj obremenjen s preteklostjo kot sindikat sam. Na to igra in ni dobro, da tega kot človek enkrat že ne spozna. Da je zgodovina eno, da preteklost naj ne bi bila tisto, na čemer naj bi se gradila politika, in da preteklost ni tisto, o čemer naj bi se pogovarjal s sindikati. To ni dobro za njega in ne za delavce.

Je torej vaše mnenje, da je treba vlado, ki se z delavci oziroma sindikati ni pripravljena pogovarjati o socialnem položaju prebivalcev Slovenije, zamenjati? To je seveda že politika, se ukvarjate tudi z njo?

Oceno, da je vlada nekompetentna, so dali njihovi ministri. Če pa sprašujete, kako sindikat vidi to vlado, je naše mnenje, da je zanemarila ekonomsko in socialno politiko. To je po moji presoji za sindikat že dovolj velik razlog, da ima pravico dvomiti, ali takšna vlada lahko še naprej vlada. Za neke prave čase bi bila ta vlada kar pravšnja, ker se ne vmešava v gospodarstvo. Ko pa je gospodarstvo na dnu, ko je sociala na dnu, ko smo na robu socialne katastrofe, pa mislim, da je podcenila ta vprašanja. Najbolj jim zamerim, da niso v tem času uspeli pripraviti nekega resnega razvojnega socialnega programa in resnega odnosa do sindikatov, in to ne samo do Svobodnih.

Na Koroškem je očitno najbolj socialno ogrožena Mežiška dolina in po temeljitem razmisleku lahko celo rečemo, da njeni prebivalci lahko zasluge, da jih ni na cesti več kot dva tisoč, pripisejo prav tej vladi, ki skrbi, da do množične nezaposlenosti še ni prišlo. Rudnik in železarna sta navsezadnje deležna kar precej pomoči, ki je do sedaj uspešno preprečevala socialni zlom Mežiške doline. Kakšno je vaše mnenje o tem?

Morda smešen odgovor za sindikalista. Na tej ljubljanski vladi se šlepajo vse druge nesposobne vlade. In ta vlada nastavlja hrbet tudi za vse ostale, recimo na Rudniku in v Železarni. Namreč – krivično bi bilo tudi do ljubljanske vlade, če

MORE DOBRO IZITI

bi pričakovali, da bo prav vse programe naredila ona.

Programe na mikroravnih bi morali pripraviti poslovodni delavci in ni za računati, da bi te programe delali zanje v Ljubljani. Če pa se na to računa, pomeni samo, da smo daleč, daleč od podjetništva. In daleč od socialno tržne ekonomije. Tako se za delavstvo dobro iziti ne more, mislim pa, da bi sindikat lahko odločneje pritisnil na to poslovodno strukturo, da pride na videlo z nekimi drugačnimi programi in ne z reorganizacijami zaradi reorganizacij in ohranitve stolčkov.

Gospod Lesjak, izven te stavke bo ostalo mnogo delavcev, ki so zaposleni v zasebnih podjetjih. Ti tudi pri nas še niso organizirani in so brez prave zaščite.

To drži. Toda vedno bolj so nezaščiteni tudi organizirani delavci. Če ne bi bilo sindikatov ali – če sem bolj konkreten, Svobodnih sindikatov, potem so ti delavci že brez vsake pravne zaščite. Sodišča združenega dela meljejo tako počasi, da ni vredno omembe, neki nekdanji pravobranilci samoupravljanja so samo še farsa kontrole, in delavstvo je v bistvu prepuščeno kolesju države nezaščiten, bolj kot takrat, ko je bil leta 1921 sprejet zakon o zaščiti delavcev.

Tomšič vam in drugim v vrhu sindikata očita, da ste celo v lastni hiši opravili z delavci na kratko. Koliko je na tem resnice?

To je seveda njihova varianta, na katero igrajo že dve leti. Res je, da smo tudi mi zmanjšali svojo bivšo delovno skupnost, tako kot se je zmanjšalo število na-

ših članov. Tudi nas je doletela preobnova. Nekoč nas je bilo na Dalmatinovi 4 zaposlenih 140, danes jih bo 70, ko bomo zaposlili še nekatero. Ti delavci, o katerih govorita Tomšič in zadnje čase tudi dr. Pučnik, pa so dobili socialno varnost, kot jo je takrat odredil zakon oziroma še več. Nekateri od teh, ki se danes po Ljubljani oklicujejo za hlapce Jerneje, pa so imeli celo ponujena delovna mesta, a so jih iz različnih razlogov odklonili. Je pa seveda težko za vsakega, ki se mu to zgodi, še posebej če se to zgodi v sindikalni hiši.

Kako pa sicer Korošci v Ljubljani? Se kaj srečujete, vsaj tisti, ki ste na takomenovanih »položajih«?

Mislím, da kakšnih prijetnih srečanj nimamo. So le bežna srečanja, na ulici, na poti v službo. Drugače je morda samo z Vodovnikom, ker stanujeva eden nad drugim.

Zdaj ste v Ljubljani že nekaj let. Boste še kandidirali za sekretarja?

To je dolga zgodba, vsaka odločitev pa prenatrjena, če pomislim, kaj se še lahko zgodi. Sicer pa sistem ni več odvisen od želje nekoga po kandidaturi. Zdaj je pomembno, če sistem želi nekoga za liderja v sindikatih. So drugačni časi, pa tudi sicer je toliko drugih vzvodov, da je o tem res preuranjeno govoriti.

Torej tudi v sindikatih kadrovska kuhinja je, če že omenjate druge vzvode?

Ne, mislim, da smo v sindikatih le toliko demokratični, da se kar tako v loncu za nekega sindikalnega voditelja ne moreš potunkat.

Pa kariera?

Težko vprašanje. Želel bi jo zaključiti pošteno na tem sindikatu, ki mi je nekako zlezel pod kožo. Nekateri pravijo, da bi bilo dobro, če bi se odločil za kandidaturu za poslanca Delavske stranke, vendar še težko rečem, kako se bom odločil. Saj še za jutri ne vem, kaj me čaka.

Kako je združljivo nadstrankarstvo, ki ste ga omenili s skorajda enačajem med Svobodnim sindikatom in Delavsko stranko?

Ta enačaj ne drži! Drži pa, da nas je nekaj sindikalistov v Delavski stranki in drži tudi to, da nas je nekaj sindikalistov tej stranki pomagalo shoditi. Drži tudi, da je modro, če se sindikat nasloni na programske osnove neke stranke, če je pa to delavska, toliko bolje, ker ni ideološko obarvana. Tu sindikat na spoznavnosti nima kaj izgubiti. Gre pa za drugo stvar: modrost sindikalizma in stranke, zlasti pa sindikata, je, da strankarski liderji uveljavljajo strankarsko politiko v stranki in ne obratno. Ker če se dogaja obratno, je sindikat preveč pod okriljem stranke in se zgodovina lahko ponovi.

Prepih berete?

Včasih.

Mnenje?

Zelim mu preboj med koroške bralce, ker je revija za nas Korošce, iz naših logov, o nas. Mislim pa, da bi lahko kakšno stran več namenili socialni oziroma sindikalni problematiki in stiskam, v katerih smo.

Edi Prošt

podjetje

koroške pekarnice

DRAVOGRAD p.o.

62370 Dravograd/Koroška c. 2/

tel.: (0602) 83-045

fax: (0602) 84-637

Je odprlo novo MINI PEKARNO V NAMI RAVNE

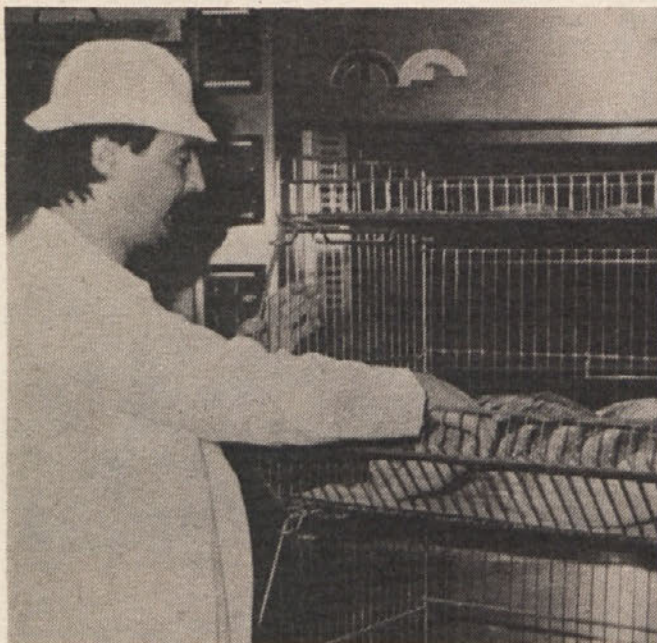
Ste že poskusili kruh in pekovsko pecivo v Namini mini pekarni?

Še ne?

Poskusite:

- NAMIN ČRNI in BELI KRUH
- FINSKI KRUH
- KORUZNI in
- AJDOV KRUH

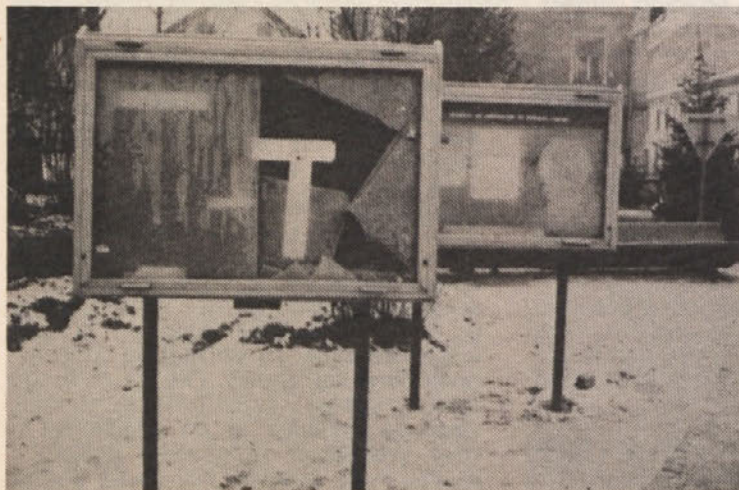
NE BOSTE RAZOČARANI!

ČRNA

PRED NOVO

To naj bi bil center...

Optimistična napoved, ki smo si jo privoščili, namreč da se Črni obetajo lepši časi, seveda še vedno čaka na realizacijo. Kajti žal ni res, da bi se dalo kakšno stvar rešiti brez pravih zapletov. Črnjani so se zaradi njih morali zbrati na zboru krajanov še enkrat in ponoviti celo proceduro volitev v skupščino in potem naprej do razpisa delovnega mesta tajnika krajevne skupnosti. Problem je bil v številčnosti zbora, manjkalo je prvič menda šest duš, tokrat pa

se jih je zbralo v Kulturnem domu več kot sto. **Bo zdaj kdo ugotovil, da jih je bilo preveč?**

Medtem nesreča ni počivala in kot je zdaj že navada na pomlad, je zmanjkalo vode. Tiste na pipah. Zmanjkalo pa je je, ker v lanskem letu vrli občinski možje niso verjeli, da so to sploh lahko zgodi. Zdaj jo vozijo v rezervoarje iz Mežice, iz Sumca, kar je seveda hvale vredno, le vprašanja in očitki o neizpoljenih obljubah so še vedno zoprna. Navsezadnje je ob-

Vojašnica razpada na krasni parceli.

činsko vlado za trajno rešitev tega problema zadolžila skupščina. **Da ni bilo denarja, je neresna trditev, ki ne prenese niti bežnega pogleda na postavke trošenja v preteklem letu.** Pa še pritisk Črnjanov bi se ob tem prenevalo dvignil. Za stroške prevozov s cisternami pa tako ne bo nihče vprašal!?

Sicer pa se gomjemu delu doline bliža nova, ekološka katastrofa. Gre za čisto resne namene nekaterih podjetnikov,

ki bi v dolini Javorja radi odprli kamnolom diabaza (to je tista kamenina, ki se rabi za asfalte in za proizvodnjo kamene volne). **Najprej so z družbenimi sredstvi zadevo raziskali (glej študije narejene v RAZORJU), zdaj pa ugotovitve prodajajo za trdne marke Avstrijcem, Javorcem in Črnjanom pa predlagajo, da v primeru republiške izbire lokacije v Javorju pri soodločanju namesto trme raje uporabijo »razum in smisel za koristno kupčevanje«.** Seveda

V tej »hiši« še vedno živijo, takoj ko se pripelješ v Črno – na levi.

so si medtem smisel za koristno kupčevanje že privoščili mimo Javorcev, mimo Črnjanov in tudi mimo občine, kar sami. So mar menili, da so posledice narodnogospodarske koristi pri kopanju svinca in cinka izginile iz spomina ali celo iz narave? Ob tem je zanimivo, da tudi nekateri Črnjani že vidijo v kamnolomu novo priložnost za trgovanje. Seveda isti kot takrat, ko je šlo za svinjanje iz Žerjava. Ko ni bila pomembna narava, ko niso veljali nobeni drugi ar-

gumenti kot narodnogospodarska korist. Ko je nastajala Dolina smrti, ko so ugotavljali, da so Žerjavčani in Črnjani polni svinca. **Javorje jo je takrat odneslo relativno poceni. Jo bo tokrat?**

Sicer pa vam tokrat prikazuje mo na fotografijah nekaj rezultatov umne skrbi krajevne skupnosti za izgled kraja. Kot smo zapisali na začetku — lepši časi čakajo...

B.M.

KATASTROFO !?

VRNITEV GROFA THURNA

Hotuljčani so z letošnjim pustnim kamevalom prijetno presenetili. Ne gre toliko za število voz in mask v povorki kot za nekatere izvirnosti, ki so pomenile pravo osvežitev za koroške pustne razmere. Omeniti velja vsaj štiri:

Številni obiskovalci so ob pogledu v nebo lahko občudovali akrobate ravskega padalskega kluba v obliki čarovnic, zelo posrečen je bil nastop oz. »vrnitev«
grofa Thurna v dvoprežni kočiji, organizatorjem je uspelo zagotoviti udeležbo pravih kurentov s Ptujkega polja... Ob vsem tem so pokazali obilo smisla za humor in izvirmo besedno spremljavo celotne prireditve. Nastop »Kučana in Ruplak«
je predstavljal višek uspelega kamevalskega scenarija, in posebna pohvala velja tudi za oba glavna igralca. Ljudje so bili zadovoljni.

Morda ni bilo le lepo vreme krivo za to, da so bile letos pustne povorke na Koroškem dobro obiskane. Ta ugotovitev velja tudi za Slovenj Gradec in še za katero povorko po krajih širom regije. Pri Prepihu se nam je ob tem utrnila misel, da bi kazalo v prihodnje združiti moči v organiziranje osrednjega koroškega pustnega kamevala, ki bi Koroško tudi po tej plati predstavil Slovincem. Kot črnjanski turistični teden in slovenjgraški sejem domače in umetne obrti na primer. Izkušeni in dobrih zamisli namreč ne manjka, vso zadevo bi bilo treba le malce profesionalizirati.

vm Foto: IVKO

KONGRESA NE BO!

Dogovor slovenskih gasilcev, da bo kongres letos v Slovenj Gradcu, je preložen za eno leto.

Gre med drugim ali predvsem za to, da v tem trenutku še ne vemo, kako bo v prihodnje organizirano financiranje gasilskih društev. Tudi doslej je bilo zelo različno. Boljše ali slabše, v glavnem urejeno z občinskimi dogovori ali deloma tudi preko sistema SLO in civilne zaščite.

Nova, seveda šele predvidena organiziranost občin in nova zakonodaja, postavlja naše gasilske enote v drugačen položaj. Denarja je manj in samo upamo lahko, da bodo gasilci s svojo trdoživostjo znali prebroditi tudi te čase.

Načeloma pa – kongres slovenskih gasilcev bo v Slovenj Gradcu.

–kv

TRETJA UNIVERZA

Ne bomo jih poimensko predstavljali. Saj veste - med pridnimi in zavzetimi za delo so eni najbolj prizadevni.

Med takšne bolj prizadevne brez dvoma spadajo upokoženke iz Dravograda.

Kar lepo vrsto njihovih prireditev bi lahko naštel iz lanskega in prejšnjih let. Tudi njihova razstava raznih vrst kruha, peciva in drugih dobrot je bila izredna.

Da se prav razumemo. Vse so pripravile in spekle same. Naj se ve in tudi pokusi, kaj so znale, kaj še znajo in kaj so pekli in kuhali nekdaj.

–k. valtli

ZBOROVALI KMETJE IN OBRRTNIKI

Odslej bodo kmetje iz območja občine Radlje parlamentarno in javno nastopali v dveh oblikah. Slovenska kmečka zveza bo njihova najširša stanovska organizacija. Ljudska stranka pa politična organizacija, preko katere bodo delovali.

Predvsem pa kmetje na svojem letnem zboru, ki je bil dobro obiskan, niso dajali več tako enoglasne podpore slovenski kmetijski in drugi politiki kot, denimo, še pred letom. Kmete moti izjemna počasnost pri reševanju, ne samo kmečkih, tudi drugih vprašanj, motijo jih prepričani parlamentu, v vladi in, kot ocenjujejo, tudi med ministri. Ob tem seveda ne oporekajo tudi vsem znane dosežke slovenske osamosvojitve.

Ampak sedaj je treba naprej, ne pa v kreganje v poslanskih klopih in bitko za stolčke, kot menijo kmetje po svoji logiki. Saj samo govorijo, besede pa ne dajejo novega denarja, iz obljub ni mesa in žita, ne znajo že končno enkrat urediti kmetijske cenovne politike.

Kmetje dokazujejo, da vse povprek obtožuje samo proizvajalce za drago prehrano. Nihče pa noče pošteno dati na tablo, kje in zakaj se hrana, od mleka do mesa, toliko podraži. Poznajo, da so mnogi kmetijski pridelki pri sosedih cenejši. To vedo tudi drugi ljudje, toda zakaj nihče ob tem ne pove, za koliko so tam cenejši stroji, nafta, zakaj ob primerjavi ne predstavimo tudi drugih oblik državne pomoči kmetom. Kmetje so za primerjave, vendar za poštene in natančne! Vadi očitajo, da prepočasno rešuje vprašanja vračanja zemlje, še bolj pa vprašanja financiranja gozdnih in drugih planinskih cest. Prav naše območje pa je s svojo planinsko poselitvijo svojevrstna posebnost Slovenije.

Zavzeli so se za cenejše gorivo za kmetijska dela oziroma za vračilo prispevka za ceste, ki je v gorvu. Ste že kdaj videli, da bi kdo kosil po cestah, pa tisto »župok«, ki jo vlivamo v traktorje, da jih že pri najmanjšem mrazu več hudič ne vžge,

pa benti, pa moramo za vse plačati še denar za ceste, naše pa si vzdržujemo danes v veliki meri že kar sami. Zopet se samo govori in govori, pa premalo naredi, pravijo kmetje.

Radeljski obrtniki so zborovali, bili na trenutke grdo jezni, delali priznanja in celo zaplesali preteklo soboto.

Tudi pod črto seštevkom lanskega dela ne manjka uspehov. Nastalo je precej novih obratovnic, je nekaj lepših lokalov, ni pa v obrti našlo dela kaj prida več ljudi, obrt se še ni uspela dovolj odpreti v svet, nima dovolj nove tehnike in vanjo še vedno premalo vlagamo, so bile osnovne opredelitve.

Tudi predstavniki obrtne zbornice jih niso uspeli povsem prepričati, da v republiki storijo takorekoč vse, da bi bilo življenje obrtnikov in podjetnikov znosnejše. Gre seveda predvsem za plačilno-finančno disciplino, gre za »oderuške« obresti, ki dušijo obrt in v tem klobčiču je tudi davčna politika. Prav zaradi tega, je podčrtal predsednik

radeljskih obrtnikov, se je marsikdo znašel v brezizhodnem položaju. Zmotno je namreč mnenje, da se obrtnik lahko vedno prilagodi, da lahko vse prenese. Torej, finančna disciplina je osnovno, kar terjajo!

Dokaj ugodno pa so obrtniki ocenili sodelovanje z zunanjimi partnerji, vendar gre tudi tu za točne roke, za kvaliteto in hitro dogovarjanje, carinjenje in dostavo. Tudi tu bo potrebno še marsikaj doreči, izboljšati, da bi lahko zaživel.

Precej pripomb so imeli na kriterije in način dodeljevanja sredstev, še posebej tistih nepovratnih, za razvoj obrti in odpiranje novih delovnih mest. Gre seveda največ za pogoje dodeljevanja, za rezultate, ki so iz tega nastali in sezname, kdo je takšen denar dobil. Za javnost tega dela pomoči gre, da se razumemo, so rekli v Radljah.

K. Valtj

GRANTOVO SLOVO

Treba je reči, da so se Dravograjčani ob »svojem« svetovnem popotniku in zanj resnično izkazali. Pred njegovim odhodom na nadaljnje svetovno popotovanje so pripravili kar prireditev desetletja, kakor so jo sami imenovali. Glavna or-

ganizatorica je bila Cita Galič, tajnica ZKO Dravograd.

Prireditev je bila 28. februarja v telovadnici osnovne šole v Dravogradu. Vodil jo je Toni Rehar, nastopili pa so: znana pevka domače zabavne glasbe Stanka Kovačič, Vlado Kreslin in Beltinška banda iz Prekmurja, skupina Furclap iz Italije, ansambel Slovenija in celotna družina Galič (ob Citi in Jožetu še hčerka Katarina in sin Marko), oktet Lesna iz Slovenj Gradca ter kvintet Ajda s citrarko Cito Galič. Za zabavo je poskrbel humoristični duo Jože & Jože z Radia Velenje, glavna zvezda prireditve pa je bil seveda slavljenec David Grant, ki je zaigral na škotske dude slovensko melodijo in pel z ansamblom Slovenija. Predstavila se je tudi njegova hčerka z recitacijo Zupančičeve pesmi Ciciban teče v zeleni dan.

Na željo Davida Granta so izkupiček od prireditve namenili Koroškemu društvu za otroke s cerebralno paralizo. Tudi zaradi njegove dobrotljivosti želimo, da bi bilo svetovno potovanje Granta in njegovih polno sončnih dni zanje in za tiste, ki jih bodo na tej poti srečevali in jim prinašali življenjsko upanje in optimizem.

M. Potočnik

SREČA

»Presenečen sem bil ob tem dogodku, sicer pa sem pričakoval Tofa, no, pa si prišla ti, Irena,« je dejal Ferdo Jehart, dobitnik avta NISSAN PATROL 2.8 TURBO DIESEL NISSAUTO iz Pohorske 23 v Vuzenici. Dogodka, srečnega žreba pri akciji »Podarim, dobim«, se je ob Ferdu razveselilo vse, kar ga pozna, čestitke so deževale, mnogi pa so komentirali Ferdovo srečo privošljivo, čes, fant je priden in tak avto mu privoščimo.

Ferdo Jehart je star 30 let, zaposlen je pri Gradbenem podjetju Radlje kot diplomiran inženir gradbeništva, dela pa na mariborskem sektorju, tako da je doma nekje po 16. uri. Živi pri starših, ima punco in igra na kitaro pri skupini PIK. Glasba je njegov hobi, sedaj pa se je lotil še gradnje hiše in kot nalašč, pravi, »me je sreča poiskala ob pravem trenutku.«

Ko ga povprašam, ali je imel takšno srečo prvič, je dejal, da mu je nekoč neki žreb prinesel kuharsko knjigo, toda ta je bolj za ženske, zato je te — zadnje bolj vesel.

»Ob žrebanju na televiziji sem se že spravljal v posteljo, sestra moje punce pa je poklicala po telefonu, da sem dobil veliko nagrado. Nisem se takoj prav zavedel njenega sporočila, šele čez čas sem dojel, da je vse skupaj le res. In kdo tega ne bi bil vesel!«

Ferdo je sklenil, da bo avto prodal, saj ga ne potrebuje, denar bo za gradnjo hiše, za vsak dan pa mu bo še naprej služil HYUNDAI. Povejmo še to, da je Ferdu prinesla srečo edina kartica Podarim—dobim, ki jo je letos izpolnila njegova punca Dora, seveda na njegovo ime. Pa veliko sreče, Ferdo!

I. Fasvald

PRIJAZNO UREJENO...

V Prepihu smo vam že predstavili obnovljeno Weingerlovo hišo v Dravogradu.

Naj vam danes v sliki predstavimo enega izmed prijetnih lokalov v prenovljenem okolju.

Predvsem pa, tu je vsaj do slej prijazna postrežba, urejeni prodajalci. Nekako na evropskem predverju, če ne že malce dlje!

-kv

Konec klancev nesreč

Vsako zimo in tudi čez poletja vsaj ducat težkih nesreč, tudi smrtnih žrtev, kletve voznikov in zastoji.

To je najbližja oznaka radeljskih klancev.

Toda v bližnji prihodnosti se voznikom in radeljčanom vendarle obetajo temeljite izboljšave.

Izvršni svet je že sprejel osnovno stališče za izbiro najprimernejše variante — za dolgoročno rešitev prometa skozi Radlje in za ureditev klancev.

Predloženih je več variant. Tudi takšne, da bi morali porušiti nekaj hiš, pa vse do takšnih, ki ne bi bistveno posegle v dragocena polja in niti ne v stanovanjski del Radelj.

Končna rešitev, oziroma izbira, bo v rokah ljudi, ki se

bodo za variantno odločili v okviru krajevne skupnosti Radlje. Predvidoma pa bo sprejeta varianta, po kateri se bo cesta odcepila izpred radeljske bencinske postaje, prečkala stadion in nadaljevala po že deloma utrjeni cesti, ob robu Zg. Vižinge zaobšla

klance in se zopet priključila na obstoječo cesto.

S tem bo seveda razbremenjeno tudi mesto, saj se bo vsaj težji promet usmeril na rob mesta.

K. Valtl

RADIJCI

Na tej fotografiji je samo del razmeroma širokega kroga in števila mladih sodelavcev Koroškega radia. Letos gredo v najbolj zrela trideseta leta.

Dobili bodo oziroma bomo svojo valovno dolžino, pravijo ji samostojna frekvenca.

Bomo, če bo za to dovolj razumevanja, dobili svoj link, bo kaj denarja za sodobnejšo opremo in morda tudi kaj za dostojne plače tistim, ki delajo?

-kv

SOSEDJE, TI PA ZNAJO

Podrta škarpa

Krajani novega naselja v Pamečah pri Slovenj Gradcu se upravičeno hudujejo in negodujejo nad podrto škarpno. Škarpa se je podrta pred dobrim mesecem in nikogar ni, da bi jo odstranil.

Škarpa, ki je bila zgrajena pred dobrimi tremi leti, pa je tudi na drugi strani že načeta in je nevarnost, da se bo podrta. Velika nevarnost pa preti mimoidočim ter seveda otrokom, ki se radi igrajo na tem mestu. Krajani se tudi sprašujejo, ali bodo čakali tako dolgo, da bo prišlo do nesreče.

F.J.

PO 43. LETIH

Dravograd je zopet dobil, v tistem nekdanjem starem vzdušju, svojo gostilno Paternuš. To je bilo nekdanje gostišče, bila je tudi mesarija, ki si jo je dober del Dravograjčanov lastil kot svojo prijetno domačo gostilno.

Vmes so bili takšni in drugačni časi. Po približno triinštiridesetih letih pa sta mlada Paternuševa vzela gostilno zopet v svoje roke, in vsaj na otvoritvi je bilo vse obetavno. Res upajmo, da bo tako prijetno, s tako dobro postrežbo, kapljico in prigrizkom tudi v prihodnje.

kv

Slika je nastala pred dobrimi štirinajstimi dnevi, ko je odjuga lizala zadnji sneg v Večni vasi, to je nekako na drugi strani naše Pece.

To je tipična kmečka vas, stisnjena pod goro, lepo urejena, z gnojnimi kupi in vsem kar sodi v kmečko okolje, vendar je tudi v tem nek poseben red in značilnost. Skozi vas teče potoček, ki mu baje gora daruje ledeno hladno vodo še dolgo v poletje.

Skoraj iz sleherne hiše pa do lepo urejenega potoka vodijo stopničke, v potoku so stojala za kante in tako po najcenejšem naravnem postopku ohladijo mleko, preden ga odpeljejo v zbiralnice. Poceni je, turistična zanimivost je, dejali pa vam bodo: ›Ja, ka pa mislite, treba je ja šparat!‹

-kv

Z »DOMAČE« SCENE

Iz domačih logov tokrat ni ravno mnogo novic. Tistim, ki še vedno poslušate glasbo, ki vsaj malo spominja na bivšo državo, pa lahko zaupamo, da so končno skončali nov album reški (vsaj malce alter) rockerji **LET 3**. Približno 13 % bralcev se je zdaj verjetno vprašalo, kdo za vruga pa so ti — bend je poznan po sodelovanju na kompilaciji Rijeka — Paris — Texas, in kot edini izmed skupin, ki so se pojavile na tej odlični plošči, je uspel plasirati na trgu svojo produkcijo. Najbolj poznani pa so vsekakor postali po izidu prve samostojne plošče, s katere so en komad potisnili celo do vr-

nji. Sedaj pa so končno iz Skopja prišle novice o ponovnem delu skupine, in kolikor poznam Foxa, ni več daleč dan, ko bodo Mizar zopet nastopali v naših krajih.

Kljub razraščanju gospodarske krize vam lahko danes sporočimo veselo novico. Ljubljanski skupini **MAD DOG** je končno uspelo dokončati prvo kaseto. Mad Dog so se v slovenskem in tudi koroškem prostoru uveljavili predvsem z odličnim in z energijo nabitim preigravanjem predvsem tujih R'N'R standardov, že kar nekaj časa pa je minilo, odkar so posneli tudi prvi dve lastni skladbi Dolga Cesta

in Greva Dol. Obe pesmi sta se odlično prijeli in sta se dosti vrteli tudi na Koroškem radiu. Ker pa je potem pri snemanju ostalih skladb prišlo do zapleta s sponzorjem, je trajalo več kot pol leta, da so Nori psi lahko odnesli posnetke iz studia in to je tudi razlog, da se kaseto končuje ravno sedaj, ko to prebirate. In ko bo kaseto dokončno izšla, bomo kakšno podarili tudi bralcem Prepiha, manager Mad Dog-ov **TOMI GRAČANIN** pa nam je obljubil tudi ekskluzivni intervju s skupino.

Pa še to: kaže, da bodo fantje v kratkem nastopili tudi na našem koncu.

in Greva Dol. Obe pesmi sta se odlično prijeli in sta se dosti vrteli tudi na Koroškem radiu. Ker pa je potem pri snemanju ostalih skladb prišlo do zapleta s sponzorjem, je trajalo več kot pol leta, da so Nori psi lahko odnesli posnetke iz studia in to je tudi razlog, da se kaseto končuje ravno sedaj, ko to prebirate. In ko bo kaseto dokončno izšla, bomo kakšno podarili tudi bralcem Prepiha, manager Mad Dog-ov **TOMI GRAČANIN** pa nam je obljubil tudi ekskluzivni intervju s skupino.

Pa še to: kaže, da bodo fantje v kratkem nastopili tudi na našem koncu.

B. Godec

Odgovor na nagradno vprašanje v prejšnji številki se je glasil: ADI SMOLAR JE DOMA Z MUTE. Žreb je razdelil kaseti Andreju Verčeku, Stare sledi 6. Prevalje in Barbari Turičnik, Bukovska vas, Šentjanž. ČESTITAMO!

WHAT'S UP

Najprej dve novici za ljubitelje metala:

Vince Neil iz benda *Motley Crue* se je odpravil snemat svoj prvi samostojni album in skupina je razpadla. *Metallica* pa pravi, da ni važno nič drugega kot to, da je njihov 3. singl z zadnje plošče »Nothing else matters« že na poti k vrhovom top lestvic. Videospot za ta komad so posneli v Los Angelesu.

Prvi koncert po šestih letih bo v kratkem imela obnovljena angleška skupina *Dexy's Midnight runners*, ki za leto načrtuje tudi novo veliko ploščo. Prav tako boste lahko v kratkem poslušali nova izdelka *Brucea Springsteena* — v začetku pomladi bo namreč pri *Sony-Columbia* izdal kar dva albuma: »Human touch« in »Lucky town«. Izšel pa je že 2. samostojni LP *Iana McCullocha* (ex *Echo&the Bunnymen*), na kateri je tudi priredba pesmi *Leonarda Cohena* »Lover lover lover«.

Ja, ljubezen je že lepa stvar, vendar prinaša s seboj tudi težave — »Let's talk about AIDS« se imenuje nova različica uspešnice »Let's talk about sex« tria *Salt n pepa*. Punce so komad posvetile svojemu prijatelju *Magic Johnsonu*.

Pri neodvisni založbi *Corona* (*Dušan Velkavrh*) je svojo novo kaseto izdal poet *JANI KOVAČIČ*. Kaseto nosi naslov »ASFALNI OTROCI«. O Janiju in njegovi novi kaseti bomo še obširneje poročali.

Pri *ZKP RTV Slovenija* so posthumno izdali kaseto *PANKRTOV* »NAJVEČJI USPEHI 77-88«. *Pankrti* so *Greatest Hits* nedvomno zaslužili — prej kot pa raznorazni »pocukrani« izvajalci. Na kaseti se nahaja 14 skladb, ki so kronološko razporejene. Škoda, da kasete niso dolge več ur, kajti *Pankrti* imajo veliko več kot 14 dobrih skladb. Vsi njihovi oboževalci pa lahko upamo, da bodo kmalu izdali kakšen *BOX SET* štirih CD-jev!

Konec marca izide nova plošča skupine *The Cure*, ki bo nosila naslov »DETAILS« in bo precej bolj akustično obarvana od prejšnjih stvaritev. Fantje so navdih dobili na *MTV*, ko so sodelovali v akustični oddaji *Unplugged*. Prvi singl bo nosil naslov »HIDE«.

Za konec pa še pogled v prihodnost:

V naših krajih manj znani *Manic Street Preachers* so izjavili, da bodo postali bend leta 192. Poznavalci ta častni naziv napovedujejo *Nirvani*. Ker pa marsikaj obvelja tisto znano »kjer se prepirata dva...«, pričakujemo napad kake tretje skupine. Počakajmo torej do konca leta in videli bomo, kdo je imel prav.

FERROMOTO SE PRODAJA

Da nam ne bo kdo očital, da ga nismo obvestili! Na eni od dražb je že propadla prodaja dravogradskega dela Ferromota in zainteresirani podjetniki morajo biti pozorni. Prepihovci pa okrog tega seveda po svoje strižemo z ušesi.

Zviti Slovenjgradčani

Glede vsesplošnega kritiziranja Juge, Balkana, Srboslavije in kdo ve, kakšna imena še najdemo za našo nekoč skupno Jugoslavijo, je potrebna skrajna previdnost. Nekaterim je namreč tudi Srbija doprinesla k napredku.

Zviti slovenjgradčani so svojčas v mesto pripeljali beograjsko podjetje Progres (seveda so tudi Progresovci v tem času imeli svoje račune, saj so si s tem, ko je bil sedež v Sloveniji, lahko znatno popravili plače v Srbiji), ki je povsem obnovilo graščino Rotentum. Ta bi v nasprotnem primeru bila danes nemara prava razvalina. Zviti (ali previdni, kakor hočete) pa so bili slovenjgradčani v toliko, da so se zavarovali, da v primeru propada (ali odselitve) te firme ostane obnovljena graščina občini.

Vsi Slovenci pa s Progresom niso imeli takšne sreče. Mariborčani npr. ga na vse svete preklinjajo, saj jim je sredi mesta skopal gromozansko jama.

JOŽICA IN ANDREJ

Tako zadovoljno in veselo sta se objela v njega časih gospa Jožica Puhar, članica Peterletove vlade v odhajanju in gospod Andrej Kokalj, generalni ravenske železarne.

Predvidevamo, da je Andrej Kokalj gospe Puharjevi izrekel vso zahvalo in spoštovanje za vse, kar je v tem času naredila za Korošce, posebej za železarno. Nemara ji je prišepnil tudi to, da se bo kot novi član Demokratov zavzemal, da bi Jožica ostala na svojem stolčku.

Gospa Jožica Puhar pa ni pozabila dodati, da je po prvih prometnih težavah in izkušnjah pri poti na Koroško (preko Maribora) zelo rada prihajala v ta konec Slovenije, vselej z »odprto«
državno blagajno.

Zoboblues I

Gospod Edi Prošt je nedavno s svojimi tonskimi zapisi preko Radia Slovenija stopil na žulj (ali: izrul zob) nekaterim zobozdravstvenim delavcem v deželi Koroški. Sprva je bilo govora samo o gospodinjstvi ali gospe še bolj uglednega gospoda iz zdravstvenih vrst, ali o gospodu, ki mu je Koroška postala druga domovina...

Kmalu pa je postalo jasno, da so le redki tisti, ki te črne prakse ne prakticirajo, in lahko se zgodi, da gospod Prošt kmalu (zaradi zamere jari gospodi) ne bo imel v lastni domovini vstopa v popravilnico zob. Tako mu bo ostala Avstrija ali v najboljšem primeru – popravljanje zob za avstrijske šilinge na domačih tleh...

Zoboblues II

Da Koroški črno–privatniški zoboblues včasih spominja na zobozdravstveni rokenrol, sta ekskluzivno za Prepih povedala naša dva dobra znanca, ki sta sicer redno gosta črnih delavnic.

Prvi: »Gospod, ki se je izdajal za zobnega dohtarja, kar seveda ni bil, mi je napravil takšne umetne zobe, da še v ladlc niso pasali.«

Drugi: »Po dobre pol leta sem imel zobe že toliko popravljene, da sem lahko normalno pil.«

NAROBE!

Po začetniško znanih zapletih z gradbenimi in drugimi dovoljenji znana firma Dovera na Muti ta čas v glavnem že lepo posluje. V močni zamudi je le bife našega poslanca Ervina Kokošineka. Ervin se seveda razdaja v parlamentu in za bifetek sploh nima časa.

To je narobe! Brez bifeja ni šans v rundi novih volitev; le kdo bo gledal, kaj si doslej storil – važno je, kaj lahko ponudi!

FILIP JELEN

Filip Jelen – Mušeniški je eden tistih direktorjev iz Mežiške doline, ki so uspeli na tujem, tokrat v Slovenj Gradcu. Jelen je v poldrugem letu spravil na noge slovenjgraško Novo opremo, predvsem pa je za razliko od prejšnjih direktorjev spoznal pomen pravega marketinga.

V Jelenovo rodno Črno pa je prišel reševati ugled žagarstva Miro Ankon iz Slovenj Gradca, kjer delavci žage od takrat, ko jo je prevzel Ankon in Racionalles, še niso bili na čakalju (to je bilo poprej pravilo). Pa naj kdo še poreče, da to ni lepa menjava dela!

PP (= Prepih Press)

Znani, ugledni Korošec se je nekoliko v rožicah vračal proti domu. Žena s čakanjem ni več vzdržala in tudi večerja je že splavala po Hotuljščici, v prismojeno posodo pa je nalila vodo in vanjo kanila ustrezno količino čistila Mavey. Ugledni mož – dobro misleč, da mu je žena to pot pripravila bolj tekočo večerjo – je vse skupaj slastno zaužil in – nič se mu ni zgodilo.

FAIR PLAY IN DOHODNINA

Od udpovcev smo oni dan zvedeli, da še nihče od znanih koroških fair playevcev ni oddal napovedi o dohodnini. Nemara so v zadregi, ali so upravičeni zaradi svoje naložbe do 10 odstotne olajšave. Iz nekaterih drugih krogov pa smo tudi slišali, da se nekateri že preko belega dneva zaklepajo, medtem ko jih drugi dan in noč iščejo.

Na Koroškem pa že kroži nova igra, kjer nihče ne izgubi in vsi samo zmagujejo, imenuje pa se Lisicacommerce. Dajte se »nategniti«!

Jurharjev švic

Drago Jurhar, najbolj znani direktor dravogradskega okoliša, se je za pustno soboto skupaj s prijateljem Mirkom Kotnikom, predsednikom dravogradske občinske vlade in še nekaterimi odel v zeleno barvo. To nikakor ne pomeni, da je zamenjal tudi barve politične pripadnosti in prestopil med Plutove Zelene. Le delavca Semenarne je predstavljal in za šankom kasiral tudi za dve leti stara semena.

Izpod kape pa mu je tekel švic: »Priznam, letos še nisem tako švicel,«
je v kratki izjavi za »duplerco«
Prepiha dejal Jurhar.

O, SVETA PREPROŠČINA

Ala jim vera, botrom, ki krščujejo nova podjetja, rojena po Koroški!

Čez njihov smisel za blagglasna, tujeglasna, domačeglasna, izvornoglasna in obupnoglasna imena ga ni pod soncem!

Poglejte dokaze: Mini market, Maxi, Pan market, Ines, Tanci, Mavro, Gondola, Bimbo, California, Taja, Ars Gallery npr.

Pa ne le za imena, tudi pri opisu dejavnosti takoj za imenom botrčki niso od muh!

Poglejte studia za izobraževanje tujih jezikov, na primer. Ta vas ne bodo naučila le tujega jezika, ampak bodo, kot napovedujejo, izobrazila celo jezike same!

Podjetnost pa taka, da je ne premore svet!

Sušek ima najdaljšega

Da se razumemo – gre seveda za uradni naziv funkcije v radeljski občinski vladi. Za opis njegove funkcije porabijo tajnice skoraj četrt strani. Vendar je v diskusijah bistveno daljši minister za zdravstvo, gospod Borut.

Odgovoren pri IS za področje komunale, ekologije, urejanja prostora in KS

Maks SUŠEK, ing. gozd.

Radeljska Cukrarna

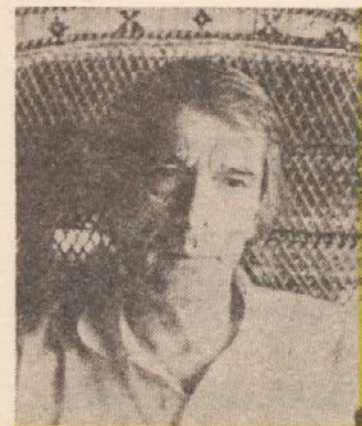
Nekaj je gotovo: vsak kraj v Sloveniji ima svojo Cukrarno - in tako je tudi na Koroškem. (Cukrarno tokrat jemljemo v smislu sramotnega stanovanjskega standarda.) Kaj pa ponujeni popusti pri nakupih stanovanj? Za primer radeljskega Kloštra gotovo velja, da bi moral prodajalec kupcu plačati, da sploh hočejo ostati v teh življenjsko nevarnih luknjah.

Vsaka zakonodaja ima dve pleti: tako, kot bodo nekateri (predvsem tisti v večjih mestih) izredno profitirali s poceni nakupi stanovanj, pa so nekateri za vselej obsojeni na stanovanjsko bedo.

Zamolčani kanadski Slovenec

BOŽIDAR - TED KRAMOLC

Božidar Kramolc

Bil je med tistimi, ki so po II. svetovni vojni odšli na avstrijsko Koroško in zatem leta 1948. v Kanado in ki jih je biši režim označil z begunci, pobeglimi, izgnanci ali izdajalci – samo ljudje niso bili.

Rojen je bil 27. marca 1922 v Podgori pri Šentvidu nad Ljubljano.

Njegov oče Luka Kramolc, skladatelj, je bil profesor glasbe na ljubljanskih gimnazijah.

Posvečal se je zlasti ohranjanju koroške narodne pesmi. Mnoge je tudi uglasbil. Izdal je vrsto pesmaric in z Matijo Tomcem pevske učbenike za srednje šole.

Slovencem pa je predstavil tudi ljudskega pevca in Bukovnika Lederja-Lisičjaka.

Pokopan je v St. Danijelu (p.d. Sentanelu) nad Prevaljami.

Božidar Kramolc je zaključil ljudsko šolo in realko v Ljubljani, kjer so bili njegovi profesorji risanja Anton Kozelj, Nikolaj Omersa in Marij Pregelj. Po maturi 1941 leta se je vpisal na arhitekturo pri Plečniku. Privatno je študiral slikarstvo pri Božidarju Jakcu, Matiji Šviglju, Mateju Stermenu in kiparju Francetu Gorsetu.

Med vojno je bil dvakrat interniran v Gornasu (ciklus slik o trpljenju ljudi). Kljub vsem težavam je stalno slikal skupaj s prijatelji – Lojzutom Perkom, Marjanom Tršarjem in Marjanom Pleničarjem, ki je kasneje umrl v Dachau. Po povratku iz internacije je v umetniškem klubu pri Jaki Savinšku spoznal Karlo Bulovčevo in Ivana Mračka, (debate o umetnosti in filozofiji). Aktiven je bil tudi na Koroškem. Ilustriral je več taboriščnih publikacij.

V Spittalu ob Dravi je samostojno razstavljal v hotelu Salzburg in v Caffé Zello skupno z domačinko Weissenbachovo.

Po prihodu v Kanado je najprej delal na progi in ob tem risal in slikal. Kasneje se je vpisal na Ontario College of Art, diplomiral in se izpopolnjeval na specialni grafični šoli N.L. Heryanskega. (suha igla, monotipija, linorez). Sprejeli so ga v dve kanadski umetniški društvi.

»Amerika! Kanada! V Sloveniji ju nihče ne razume, ker ju nočejo razumeti. Tisti, ki pridejo sem na obisk ali nam predavat, tudi pamet

sofit, so zgolj turisti! Ameriko je nemogoče opisati, mogoče jo je le živeti! Ker se vedno spreminja, ji obiskovalec neprestano caplja za repom. To velja tudi za vse tiste, ki so sem prišli in si »dajejo korajžo« v etničnih getih, katerih zidove so si iz paranoje sezidali sami s pomočjo svojih »voditeljev«. Filozofija teh pa je bila že doma ponajveč preživeta. Tudi to so le turisti. Edino v Ameriki je možno jednake verige preteklosti razbiti, tesne lisice podedovanih predsodkov in sovraštva sneti z rok, vse tisto, kar je osebno svobodo misli, izražanja in gibanja oviralo ali preprečevalo, zagnati v kot temne čumnate preteklosti in vrata za večno zapreti. – V Sloveniji zahtevajo, da se naseljenec čimprej posloveni, mi tu, tudi naseljenci, pa naj večno ostanemo Slovenci!??«

V zgodnejših delih Božidarja – Teda Kramolca je opaziti izrazito ekspresivno noto, izbor barv pa je nekako blizu klasičnemu slovenskemu espresionizmu.

Po letu 1950 je njegov pristop bolj modernističen. Vsekakor daje nove, večje možnosti, predvsem

pa izključuje »odslikavanje«!

Usmeril se je v nekakšno konstruktivno slikanje in iskal nove poti v slikanju figure in predmetov, zlasti pa je rad poudarjal vsebino, ki izhaja iz doživljanja okolja. Pojavljajo se izrazite deformacije in nestrpna poteza kot izraz globljih notranjih doživljanj in izpovedi.

V naslednjih obdobjih nastane vrsta krajin, tihožitij in figuralnih kompozicij, ki vsa ohranjajo ekspresijo in osnovno lirično občutje, v vsakem primeru pa kažejo zrel odnos do slikarstva.

Lahko govorimo o obdobjih, ko se umetnik ne ukvarja več s tehničnimi vprašanji ali odzivom publike.

Poudarek je na sproščeni potezi, gesti in barvni skladnosti, ki asociira fauvistično paletu in tudi na odseve ekspresivne abstrakcije.

Če se sprehodimo po razstavi Kramolčevih del v Likovnem salonu na Ravnah, nas predvsem preseneti raznolikost v motivih in tehnikah, kakor tudi zatišana barvna skladja, kljub pogostosti kompleksnih kontrastov. Monotipije

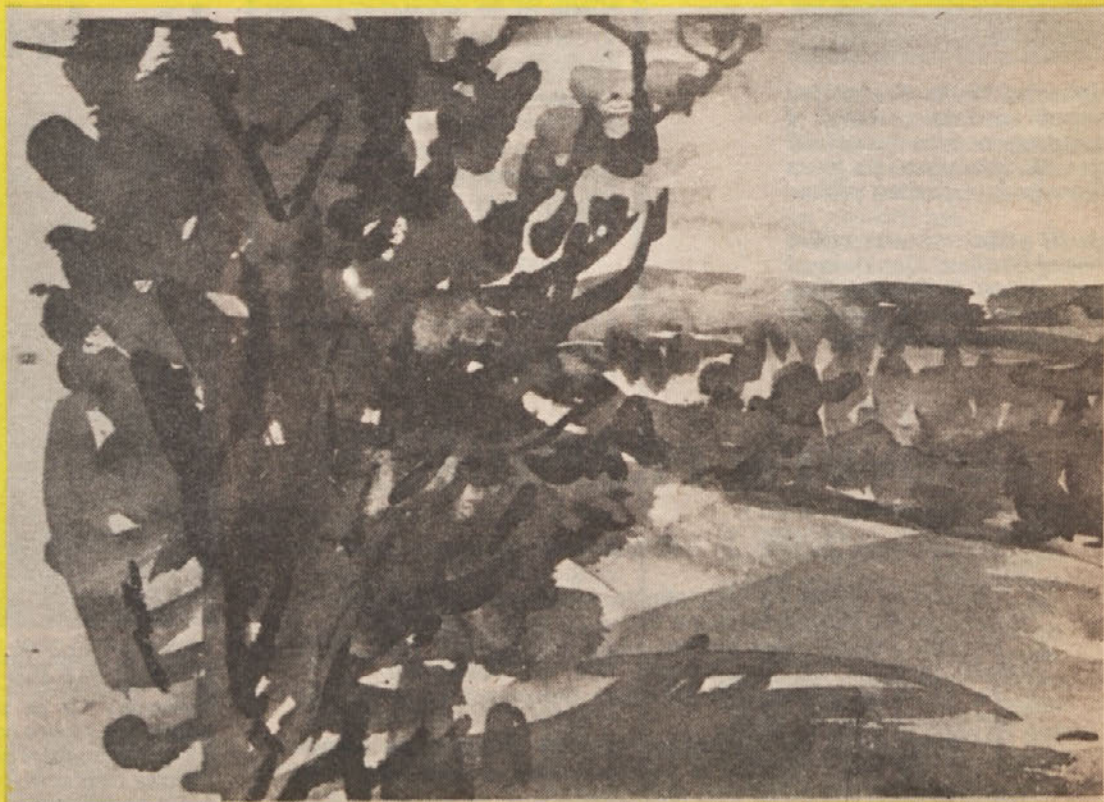
so abstraktne, v akvarelih se pojavljajo svojstvene kompozicije in izseki (cvetje nikoli ni v vazi ali kakšni drugi posodi). Olja so kompromis lazurnih in pastoznih namazov, portreti sorodnikov pa povsem klasični tako, v načinu risanja kot pristopu in kompoziciji. Zanimive so vedute modernih mest, kjer se prvenstveno pojavlja razmerje med horizontalami in vertikalami.

Zadnja dela (osemdeseta leta) so polna drznih redukcij, tako v kompoziciji, izsekih in barvi.

Poleg slikarstva se Božidar–Ted Kramolc ukvarja tudi z literaturo. Že v Avstriji je pisal pravljice in črtice, pri Slovenski kulturni akciji je objavljaval kratko prozo, najdemo ga tudi v antologiji Alojzija Gržniča Dnevi smrtnikov. Zanima ga psihologija, intimnosti, sodobna meščanska naveličanost, demagogija, nepoštenost in psihopatologija politikov. Dokončuje tri daljše novele v slovenščini.

Ob skorajšnji sedemdesetletnici mu torej čestitajmo.

B. Kumprej

Rdeči hrast, akvarel 1989

Že nekaj časa sem se ukvarjala z mislijo, da bi napisala članek o kulturi v domačih logah oziroma bolj o tem, ali sploh vemo, kaj to je in ali to vedo tisti, ki se z njo poklicno ukvarjajo. Pa nemara še o tem, da si jo moramo oni, ki si je želimo, drago plačevati – z vožnjami v Maribor, Ljubljano in še kam, četudi smo, če ne mi, pa naši starši, vsi nekako plačevali za t.i. napredek, za prodiranje kulturnega blaga in misli iz centrov na podeželje. Zdaj pa smo, namesto v neki razgledani in razviti državi, potisnjeni pravzaprav v čase večernic. Učijo nas zadovoljstva z vaškimi praznovanji, s predstavami samo amaterskih gledališč, s koncerti gorskih godcev, s kapelicami in z gospodinjstvi šolami.

Sedanji zapis pa je zares sprožil šele plakat divje rumene barve s črnimi črkami, obešen pred nedavnim na vrata bloka, v katerem stanujem. KONCERT DESETLETJA, je pisalo – in s takim koncertom da se Dravograd poslavlja od nekega gospoda Granta. No, sprva sploh nisem vedela, kdo je to, potem pa so se mi kolesca le zavrtela: Ahja, to je tisti Škot, ki ga je lani tik pred junijsko vojno zaneslo k nam v nekakem cirkuškem vozu kar z vso družino, ahja, nekaka sodobna Pika Nogavička z nekoliko izrazitejšim smislom za razkazovanje, vsekakor pa posebež, ki da ljubi naravo in konje, od zdaj naprej pa seveda tudi Dravograjčane in vse Slovence. Prijazen je, so govorili, pa na dude da zna igrati.

Tudi. Pa všeč da mu je tukaj. Tako, da je čez zimo kar ostal. Pojava skratka, s katero se mi ni niti približno ljubilo ukvarjati. V življenju sem srečala pač že nekaj njemu podobnih. Da ljubijo Slovenijo in Slovence, so zatrjevali, potlej pa se je izkazalo, da kot bogati in vsega siti zahodnjaki v nas ne vidijo drugega kot evropsko culokafre, katere bodo nemara kdaj popisali v kaki knjigi. Sprejemali nas niso kot narod, kot zgodovino, kot kulturo, temveč kot naravno in dandanes sila redko eksotiko, hkrati s poceni stanovanjem in hrano.

No, eden takih, sicer res kar prijeten, je bival več kot pol leta v Dravogradu. Tudi ves Dravograd je bil prijazen in prijeten do njega, saj tudi kraj potrebuje kanček eksotike, da si z njo prebarva osi-velo dušo. In kaj je bilo potem takem, tej vzajemni ljubezni navkljub, vendarle narobe? Koncert, ki ga je nekdo v evforiji poimenoval Koncer desetletja? – Ne. Prav je, da se je zgodil. A prav je predvsem zato, ker je bil izkupiček namenjen Koroškemu društvu za otroke s cerebralno paralizo. Toda da bi se moral Dravograd s takim koncertom poslavljati od nekega gospoda Granta? V spremstvu Zveze kulturnih organizacij, podpisane na plakatu?

Tako spakovanje okrog nekega sicer zanimivega Škota bi me zabalavalo, ne pa jezilo, če ne bi ta-

Piše:
SILVIJA BOROVNIK

GRANTOVŠČINA

isti Dravograd narodil in v širni svet raztepel že mnogo svojih ljudi. Prenekateri od njih je v tem mestecu shodil, se naučil govoriti in pisati, tu je tekla njega prva šola, vse od zvedavosti do spoznavanj o prvih zapletenostih. Tu. In od tod so odhajali. Res je sicer, da v glavnem ne s cirkuškim vozom in z dudami, temveč nemara le s potovalko ali kovčkom. Odhajali so iz kraja, ki jim je – po čemer pa se še danes ne sprašuje – premalo nudil. Ali še drugače: Ker ta kraj ni vedel, kaj naj z njimi sploh počne. Od koga se je poslavljati vsaj četrta tako bučno kot od nekega Škota? Od katerega svojega znanstvenika, glasbenika, slikarja, diplomata, novinarja, profesorja? Od katerega inženirja, učitelja, ekonomista, pravnika, zdravnika? Komu je tako meni nič tebi nič priskrbel stanovanje, koga je, pa čeprav samo pol leta, tako pestoval? – Seveda, doktor znanosti se ne vozi v križancu med kočijo in lojtrskim vozom. Zdravnik navadno ne zna igrati na dude. Kaj pomaga znanstveniku, da objavlja svoje članke doma in v tujini? V Dravogradu jih ne bere nihče. Kaj naj z glasbenikom, ki igra na evropskih odrih? Iz Dravograda tja nihče ne hodi. Kaj bi z diplomatom, uspešnim predstavnikom države Slovenije v tujini, ko pa je v Dravogradu samo – Dravograd. V kraju, kjer odtehta le cirkusantstvo, taki ljudje ne morejo vzbuditi nikakršne pozornosti. In ker večina krajanov nikoli ni spoznala, kaj nekomercialna kultura, da ne rečem **umetnost** sploh je, **grantovščine** ni težko prodati. Kje pa, še veselijo se je, tako kot narkomani droge.

Spričo vseljidskega slavlja, prirejenega pred nedavnim, pa ostaja vtis, da je šlo za navaden pesek v oči. Če namreč v kraju že leta

ni gostovalo nobeno profesionalno gledališče, če morajo dravograjski otroci tako v glasbeno šolo kot na lutkovno predstavo v Slovenj Gradec ali na Ravne, če so koncerti resne glasbe ali literarni večeri prave bele vrane, če nihče več ne ve, kaj je to dober film v kinodvorani, če za prireditve ne znamo izkoristiti zelo akustičnega prostora v cerkvi sv. Vida, če tudi domačih amaterskih odrov ni več, no, potem je seveda treba organizirati veselico, da se »tudi pri nas kaj zgodi«. Da dobimo svoj Dogodek. Treba je z močnikom napitati sestradano ljudstvo, da s potem vsaj lažje zapije.

Toda tudi posebež, če jih je že potrebno iskati, so v Dravogradu zmeraj bili in so še. Uvoz iz Angli-

je sploh ni potreben, kajti tudi pri nas se najde kaka »Weltbesonderheit«. Njegadni, se spominjam, se je z visokega mostu v Dravo posebno pogosto poganjal skakalec. Domo rodci smo se zabavali, bila je predstava. Za Tita, za Jugoslavijo, je vpil ter se potem, ko je priplaval na breg, že kar sam odpravil k sodniku za prekrške. (Kaznovan pa je bil seveda za skakanje, ne za vpitje).

Ob nedeljah pa, če ga vetrovi ne dajejo in se tudi sonce prav nasmehne, se z dravograjkega gradu poganja nad mestece zmajar. Spravlja me v hudomušno voljo, popoldne se mi razleže v nasmeh, lepo ga je videti. Otroci dirkajo okrog blokov in vreščijo, glejte ga, zmajar, le kam bo padel? Njega pa odnaša zdaj sem zdaj tja, dokler se na tleh ne spremeni v kobacalo. Potem je gledališča konec. Ko se mu je nekdo posmehnil, da bo nekega dne padel na daljnovid in si prismočil rodila, se je menda strašno razjezil in pristal natančno med žicami. Kakor se za mojstra tudi spodobi. – Torej: Če si domači posebež želi, da zasluži koncerta desetletja, bi nemara kazalo razmisliti o tem, ali jim ne bi podelili samo občinske nagrade za kulturo. Kajti grantovščina, zmajarstvo in skakanje v Dravo so v Dravogradu kultura prihodnosti. Sprva gre težko, zlomiš si nogo, pohodijo te na koncertu, sodniku za prekrške nalagaš delo. Potem pa je vedno lažje. Samo trenirati je treba. In ne obupati...

V sozvočju s tako zmogljivostjo je tudi zadnja odločitev dravograjskih oblasti, da naj se v bivšo vojašnico JA v Bukovju spet naselijo vojaki, tokrat teritorijalci. Čeprav je bivša vojašnica lepa stavba, zdaj očiščena in zglijena, s polgrajskim rodovnikom, na poetičnem mestu

ter bi se dalo iz nje napraviti marsikaj – seveda, če bi se komu ljubilo –, oblast z njo ni vedela, kaj bi. Pa je ta napol graščina s primernimi arhitektonskimi posegi morebitnih investitorjev-najemnikov dovolj primerna za najrazličnejše dejavnosti. Toda oblast raje zapravi objekt, do katerega lahko pride le vsakih dvesto let – če sploh. Mnenje prebivalcev je sploh ni zanimalo. Če bi jim prisluhnila, bi čeprav naglušna, morda le slišala, da po lanskoletnih izkušnjah z vojno domačini **vojske ne maramo**, od nje pa smo si **šele prav oddahnili**. In da se vojaški kraji, kakor kažejo izkušnje iz še ne polpretekle zgodovine, ne razvijajo normalno – oziroma se na Kočevje, Postojno, Ilirsko Bistrico, Vipavo. Da ostajajo ti kraji **z vojsko zaznamovani**, ob morebitni novi zgodovinski pustolovščini pa postanejo spet prva žarišča.

Toda oblast svojih volilcev ni vena spraševati za mnenje. Če že ni vedela, kaj bi s stavbo, ki se ne zdi primerna niti za skakalce v vodi niti za zmajarje, pa tudi Škotov, ki bi se morda naselili v njej, je že začelo primanjkovati, bi lahko krajanje povprašala vsaj za mnenje: **Ali se res strinjamo s tem, da se v našem kraju spet naselijo vojaki?! Zakaj ni razpisala referendum – včasih pa ga je za dolgoročno veliko manj pomembne cilje: za cesto tja in tja, za asfaltiranje pločnika, za prizidke tu in tam. Zakaj ne tudi za vojsko?! Za Dravograd je namreč boljše, da še naprej ostane majhen, luštkan in nepomemben, kakor pa da bo majhen, malo manj luštkan in samo navidez pomemben. Moj kraj namreč še nikoli ni bil križišče kulture, znanja in duhovnih moči, temveč, kakor kaže zgodovina, že nekajkrat le – strelišče.**

S krajem pa, ki svoje prihodnosti ne vidi drugje kot v veliki luknji na Meži, v občasnih veseljah in v vojašnici, je nekaj hudo narobe. Tako narobe, da si ga celo v Ljubljani kljub lanskim močnim potrebam sunkom, ki so poglinali na prsto pol mesta z okolico, upajo razglaševati za »potresa varno« področje, kot tako pa kot nalašč primerno **za odlagališče jedrskih odpadkov**. Za zdaj so se naše vrhuške nevarnih smeti še oteple, toda za kako dolgo?

Nekomu se očitno dozdeva, da lahko s tem krajem in s temi ljudmi, z nami tukaj, počne, kar se mu zljubi. Zato je čas, da vsi mi, ki v Dravogradu živimo, potegnemo svoje nosove iz toplih gred in povemo svojim »predstavnikom«, izvoljenim po strašni pomoti, da naj vendar že prično odgovorno opravljati svoje delo, za katerega so plačani. **Da domačini nismo intelektualni brontozavri**, ki bi se od veselja metali na zadke in trebuhe že, kadar nam kdo natrosi pomij in nas poboža po ščetinah. V nasprotnem primeru se bomo morali še pred volitvami organizirati sami, pa čeprav kmečkih puntov v Dravogradu še ni bilo.

Čas, ko Koroško srce »poje, vriska in joče«

MAREC - MESEC KOROŠKE PESMI

Vsako vigred se pevski zbori iz vseh štirih koroških dolin – Zilje, Roža, Podjune in Mežiške doline – zbirajo na pevskih srečanjih revij Koroška poje in Od Pliberka do Traberka. Na prvi dvajset, na drugi celo že petindvajset let. Na številnih koncertih v tem času koroško srce »poje, vriska in joče« po slovensko in ob slovenski zborovski pesmi se napajajo množice poslušalcev od Zilje do Dravograda.

Na reviji **Koroška poje**, ki jo organizira Krščanska kulturna zveza v Celovcu, pojejo zbori iz Roža, Podjune in Zilje, gostujejo pa tudi posamezni zbori iz Slovenije in Italije. Letošnja revija so organizatorji posvetili dveh osebnostma, pomembnima za koroško ljudsko pesem in za obstoj slovenskega naroda na Koroškem – Luku Kramolcu, zbiratelju ljudske pesmi, skladatelju in glasbenemu pedagogu, ki se je rodil pred sto leti v Sentanelu, in pesnici ter učiteljici Milki Hartman, ki slavi letos devdesetletnico življenja.

Na dveh koncertih letošnje revije – bila sta 8. marca v Celovcu in 15. marca v Beljaku – se je zvrstilo 26 zborov in pevskih skupin iz Podjune, Roža in Zilje ter gostujoči zbori iz Slovenije (predstavljal jo je Vres s Prevalj) in Italije, od koder sta

prišla Višarski kvintet iz Kanalske doline in mešani zbor Podgora iz Gorice.

Domači zbori so se poklonili slavlencema jubilejne revije in so peli predvsem Kramolčeve priredbe ljudskih pesmi in pesmi Milke Hartman, ki so jih uglasbili koroški skladatelji – Hanzi Artač, Anton Nagele, Janez Petjak, Jože Ropitz – in tudi drugi, npr. France Cigan, Radovan Gobec in Matija Tomc.

Letošnja revija Koroška poje ni imela namena prikazati, ktere težavnostne ravni dosejajo posamezni zbori, želela je le, da na odrih mogočnih koncertnih dvoran Doma glasbe v Celovcu in Delavske zbornice v Beljaku zažubori, zavriska in zajoče preprosta slovenska pesem, ki ostane tolikokrat skrita, zapeta samo še v globini duše. Dve marčevski nedelji se je slovenska

koroška pesem pela do neba in zmagovala v srcih številnih poslušalcev, ki so ji prihiteli prisluhni iz mnogih krajev sanjsko lepe koroške dežele (na koncert

Druga koroška pevška revija, **Od Pliberka do Traberka**, je zastavljena širše in je nastala iz drugačnih pobud kot prva. Privrela je iz bogatega vira zborovske dejavnosti v Mežiški dolini pred petindvajsetimi leti in iz žive potrebe, da se obnovijo po drugi svetovni vojni pretrgane vezi med koroškimi pevci na obeh straneh državne meje. Pobuda je padla na plodna tla in na reviji, ki se je dobro »prijel-

V premislek...

KORISTEN PREDLOG?

Čas pevske revije **Od Pliberka do Traberka** in oblikovanja občinskega proračuna je ravno pravi za koristen predlog s tega področja.

V kulturi bi lahko prihranili okoli 500 tisoč tolarjev, če bi se pevci in folkloristi odpovedali potnim stroškom za vaje.

Če namreč kultura pogleda v šport, lahko vidi, da se tam že nekaj časa ne dobi, ampak celo plačuje, če se hočeš rekreirati ali če hočeš, da tvoj otrok kaj trenira, npr.

Na obeh področjih gre predvsem za lastni interes!
-lc

v Celovec pa sta prišla tudi nadškof dr. Alojzij Šuštar in minister Janez Dular).

S tem je bilo poslanstvo revije Koroška poje izpolnjeno.

la, je sodelovalo vsako leto več zborov iz avstrijske Koroške ter iz Mežiške in drugih dolin Koroške regije. Zaradi velikega števila nastopajočih so začele nastajati organizacijske težave, pridružili pa so se še drugi vzroki, da so organizatorji – ZKO Ravne in slovenski kulturni organizaciji koroških Slovencev – revijo znova uokvirili v prvotne meje, bolj ali manj usklajene z naslovom prireditve.

V okviru letošnje revije **Od Pliberka do Traberka** bo sedem koncertov – v Kotljah, Mežici, na Prevaljah, v Črni, Libeličah, Vogrčah in Šentprimozu – in zaključna revija na Ravnah na Koroškem. Nastopilo bo okrog 25 zborov, med njimi devet iz Avstrije, iz Mislinjske doline bo gostoval mešani zbor iz Slovenj Gradca.

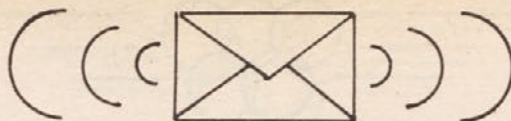
Začetek jubilejne revije je bil uspešen, saj je bil prvi koncert 7. marca v Kotljah dobro obiskan, Šentanelski pavri, mešana zbor Društva upokojencev Prevalje in Strojnska Reka ter oktet TRO pa so zapeli tako, da so obiskovalci odhajali iz dvorane kulturnega doma Prežihov Voranc zadovoljni.

Za ljubitelje koroške zborovske pesmi upamo, da bo v takem vzdušju in z enakim uspehom potekala celotna revija **Od Pliberka do Traberka**, vse do zaključnega koncerta, ki bo na Ravnah 28. marca.

Mojca Potočnik

Vresovci so zapeli v Celovcu

22. M A R E C

Tudi letos so koroški učenci osnovnih šol pisali spise ob bližnjem mednarodnem dnevu invalidov. Natečaj je bil razpisan na temo: »Naša kultura in invalidi«. Objavljamo enega od nagrajenih spisov kot naš prispevek k obeležitvi Dneva invalidov.

DAN INVALIDOV

Naša kultura in invalidi

Veliko invalidov je v tej naši majhni deželi. Že dolgo so in še dolgo bodo, saj nam vsak dan preti nevarnost, ki nas lahko spremeni. Da pa jim lahko olajšamo hude in manj hude bolečine, jim moramo nuditi pomoč. Pa ne iz usmiljenja. Pomagamo jim, da vidijo, da v nesreči niso sami in da kot invalidi niso nič manj vredni kot drugi ljudje, čeprav se včasih tako počutijo. Pa saj so prav takšni kot ostali, pa četudi jim manjka ali imajo poškodovan kakšen ud. Ravno tako se lahko ukvarjajo s športom ali s čim drugim; še večjih spretnosti se naučijo.

Toda naše obnašanje do njih je včasih prav grdo. Marsikdo se ob pogledu na kakšnega težjega invalida zasmeji in kaže s prstom za njim, namesto da bi mu pomagal. Toda pomagajmo jim, če so pomoči potrebni in ker nam takrat to naroča naša vest, ne pa zato, ker so nas v šoli tako učili ali da bi za to kaj dobili. Marsikateri invalid je bil že večkrat prizadet tudi zaradi posmehovanja. Zato nekateri pomoči potrebni mislijo, da jim pomagamo le iz usmiljenja (seveda je to včasih tudi res), ter pomoč odklonijo. Včasih jo odklonijo tudi bolj ostro (tako počnejo večkrat tudi drugi ljudje). Takrat jih ne smemo zasovražiti; ampak jih moramo razumeti.

V vojni, ki vibira na Hrvaškem, je veliko žrtev, mnogi pa so postali in bodo ostali zaradi tega nesmisla tudi invalidi. Veliko moči in denarja bo potrebno, da jim bomo in bodo pomagali. Toda še toliko denarja in materialnih dobrin ne odtehta izgubo ali trajno poškodbo, še manj pa izgubo življenja. Saj ne rečeš, če se poškoduješ po lastni krivdi, zaradi lastne malomarnosti (toda že to je dovolj hudo). Ampak, da ti kdo stori to brez vsakršnega razumnega vzroka, kakor se to dogaja danes, je nedopustno in neodpušljivo. Ti invalidi bodo poleg ostalih bolečin še bolj čutili bolečino v srcu.

Mislím, da bi morali imeti veliko ljudi, ki bi želeli pomagati invalidom na domu, in upam, da jih bo dovolj.

Vsak lahko postane invalid že danes ali pa jutri, ali »trajen« ali »začasen« invalid. Zato spoštujmo invalide in jim pomagajmo, dokler bodo potrebovali in želeli našo pomoč!

Patricija Matovina, 8.c
OŠ Prežihovega Vrancea Ravne na Kor.

REPUBLIKA SLOVENIJA
OBČINA RAVNE NA KOROŠKEM
Uprava za družbene prihodke

URNIK PREJEMA NAPOVEDI ZA DOHODNINO ZA LETO 1991

Napovedi za dohodnino za leto 1991 sprejemamo do 31. 3. 92 v prostorih Uprave za družbene prihodke občine Ravne na Koroškem vsak dan v določenem delovnem času.

Zadnja dva dneva v mesecu marcu (30. in 31. 3.) pa jih bomo prejeli od 7.00 do 17.00 ure.

Razen prostorov Uprave za družbene prihodke vam bodo v naslednjih dneh na razpolago tudi še navedena sprejemna mesta:

SREDA, 18.3.92, od 14.00 do 19.00 ure:

- Štirojska Reka v gostilni »Brigita«
- Žerjav - v Delavskem domu (KS)
- Javorje - v gostilni »Podkeržnik«
- Koprivna - v osnovni šoli

SOBOTA, 21.3.92, od 9.00 do 13.00 ure:

- Ravne - sprejemna pisarna občinske uprave, Čečovje 12/a
 - na Magistratu - KS Trg Ravne
 - osnovna šola »Koroški jeklarji« na Javorniku
- Prevalje - krajevni (matični) urad
- Mežica - krajevni (matični) urad
- Črna - krajevni (matični) urad

NEDELJA, 22.3.92, od 9.00 do 13.00 ure:

- Ravne - sprejemna pisarna občinske uprave, Čečovje 12/a
- Kotlje - pisarna KS
- Prevalje - krajevni (matični) urad
- Mežica - krajevni (matični) urad
- Črna - krajevni (matični) urad

SREDA, 25.3.92, od 14.00 do 19.00 ure:

- Kotlje - pisarna KS

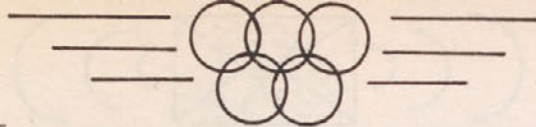
SOBOTA, 28.3.92, od 9.00 do 13.00 ure:

- Ravne - sprejemna pisarna občinske uprave, Čečovje 12/a
 - magistrat - KS Trg Ravne
- Prevalje - krajevni (matični) urad
- Mežica - krajevni (matični) urad
- Črna - krajevni (matični) urad

NEDELJA, 29.3.92, od 9.00 do 13.00 ure:

- Ravne - sprejemna pisarna občinske uprave, Čečovje 12/a

Z vprašanji v zvezi z napovedjo se lahko obrnete tudi direktno na tel. št.: 22-382.

Koroški nogometni drugoligaši (2)

KOROTAN - PRAVA OSVEŽITEV

Minulo leto je bilo za nogometaše Korotana vrhunec v zgodovini tega nogometnega kolektiva s Prevalj, saj so se končno uspeli uvrstiti v območno člansko ligo – vzhod ali, po domače, v drugo slovensko ligo – vzhod. V kvalifikacijah za to napredovanje so bili nogometaši s Prevalj boljši od moštva Aluminija iz Kidričevega, kot novinci v višjem rangu tekmovanja pa so jeseni več kot presenetili.

NK KOROTAN – Stojijo z leve: Klarič (tajnik), Krajcar, Ivartnik, B. Janet, Češnjaj, G. Janet, Sovinc, Kos, Goričan, Petrič, Pučelj (trener). Čepijo z leve: Muršič, Čujež, Časl, Plimen, Vrabič, Ribaš, Brglez. Na sliki manjkajo Plesec, Jezernik in Počivalnik, Češnjaj pa ni več član Korotana.

V prvi polovici jesenskega dela prvenstva so Prevaljčani zasedali sam vrh tabele, trenutek resnice pa je skupaj s spletom nesrečnih okoliščin prišel na tekmi z mariborskim Železničarjem, ki so jo na domačem igrišču katastrofalno izgubili. Od takrat dalje so »lezli« na šesto mesto na lestvici, katero zasedajo pred pričetkom nadaljevanja prvenstva. »Po izgubljeni tekmi z Železničarjem smo pričeli s serijo izgubljenih točk zaradi nestrokovnosti, taktičnih napak, svoje pa so opravili še številni kartoni«, pravi Vlado Petrič, ki je po prejšnji sezoni nameraval končati z nogometno kariero, pa se je kljub vsemu odločil še pomagati soigralcem v novi ligi proti močnejšim nasprotnikom.

Že sredi januarja pa so igralci pod vodstvom trenerja **Maksa Pučlja** pričeli s pripravami za spomladanski del. Prav šesto mesto pa na koncu prvenstva še omogoča kvalifikacijsko srečanje za uvrstitev v bodočo enotno drugo ligo. »Mi imamo resne namene osvojiti peto mesto, ki vodi v drugo ligo brez kvalifikacij. Kvaliteto za to imamo, potrebovali pa bomo še nekaj športne sreče. Z vsako tekmo pa si itak pridobivamo nove izkušnje. Treba je le vedeti, da smo mi novinci v tej ligi in so morda mnogi naši spodrsrljaji nastali prav zaradi tega. V pripravljalnem obdobju smo odigrali okrog deset prijateljskih srečanj, vse v izredno težkih pogojih, tako da nam praktično

šele v zadnjih dveh tednih pred pričetkom prvenstva preostane še piljenje tehnične in taktične pripravljenosti ekipe.«

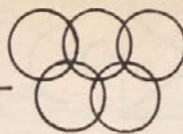
Vlado Petrič nam je postregel še z informacijo, za katero bi bilo res najbolje, da bi bila izmišljena. »Mi smo večino prijateljskih tekem odigrali na pomožnem igrišču na Ravnah, ki je edino pomožno igrišče na Koroškem. Izvedeli smo, da nameravajo na tem igrišču prav tako urediti park, ki je sicer že okrog in okrog. Ta poteza se nam zdi, milo rečeno, nezrela in res me zanima, kdo si je to izmislil. Očitno nekatere športna dejavnost zelo moti in jo mislijo izriniti celo s terenov, kamor

spada,« je nejevoljno pripovedoval Petrič.

Pogovor je nato ponovno stekel o moštvi Korotana, ki kadrovsko ni nič izgubilo glede na jesenski del. V Avstrijo je odšel igrat Mitko Češnjaj, iz Črne pa je h Korotanu prestopil odlični igralec Roman Plesec. Trener Pučelj v prvenstvu ne bo mogel računati na Samota Goričana, ki se je poškodoval pri igranju malega nogometa. Tako so si na Prevaljah jasni glede igrskega kadra, drugače pa je v organiziranosti kluba in finančni podpori. O tem je Petrič povedal naslednje: »Delo v klubu zahteva vse več časa in predanosti. Z novo volilno konferenco bomo jasneje določili funkcije in odgovornosti posameznikov. Naš cilj je, da ničesar ne prepustimo naključju in da gledamo na razvoj kluba dolgoročno. Posodobili smo že slačilnice in kopalnice, uredili bomo še okolico igrišča, gostinsko ponudbo bo prevzel zasebnik, kateremu bomo dali v najem prostore... Skratka, radi bi postali prvi center nogometa vsaj v Mežiški dolini, če že ne na Koroškem. Tu mislim na organiziranost in rezultate, ki so lahko dobri le, če bomo imeli dobre pogoje za delo in če se bo z mladimi generacijami delalo kvalitetno.«

Do sedaj je nogometnim zanesenjakom in igralcem na Prevaljah kar lepo uspevalo, vprašanje pa je, če bo tako tudi vnaprej, saj igra glavno vlogo denar. Na pomoč podjetij s Prevalj v Korotanu ne morejo računati. Preprosto zato, ker ni posluha za šport in vse kar ga spremlja. To pa danes predstavlja glavni problem v Korotanu. Se bo našel kdo, ki ne bo dopustil, da bi prevaljski nogomet spet zatonil?

Rok Tamše

II. SPECIALNE ZIMSKE IGRE

ZAGRIZENI BOJI

V DOBRI ORGANIZACIJI OŠ GUSTAV ŠILIH IN POD POKROVITELJSTVOM ZVEZE DRUŠTEV ZA POMOČ DUŠEVNO PRIZADETIH SLOVENIJE SO BILE NA AREHU 5. in 6. MARCA II. SPECIALNE ZIMSKE IGRE OSEB Z MOTNJAMI V DUŠEVNEM RAZVOJU. UDELEŽILO SE JIH JE 85 TEKMOVALCEV IZ 12 ORGANIZACIJ IZ CELE SLOVENIJE. ORGANIZATOR PRVIH LETNIH IN PRVIH ZIMSKIH IGER JE BIL ZAVOD V ČRNI.

Igre so potekale pod okriljem in v duhu mednarodnega specialnega gibanja (Special Olympics), h kateremu je Slovenija pred nekaj dnevi tudi formalno pristopila. Gibanje, ki danes vključuje že več kot 140 držav, je zasnovano na športnem združevanju duševno prizadetih oseb in na načelu, da vsem duševno prizadetim osebam omogoča vključevanje v športno udejstvovanje na osnovi njihovih dejanskih sposobnosti. Nihče ni vnaprej izločen, vsi imajo možnosti, da se s sebi enakimi pomerijo v poštenem športnem boju.

Tako so se tudi igre na Pohorju, ki jih je odprta mariborska županja Magda Tovornik, začele z olimpijsko prisego enega izmed tekmovalcev: »Pustite me zmagati! Če ne morem zmagati, mi pustite, da bom pogumen v svojem poskusu.«

Tekmovalci so se pomerili v štirih disciplinah (veleslalom, drsenje na alpskih smučeh, tek na 1 km, drsenje na tekaških smučeh) in dveh starostnih kategorijah.

S slavnostno podelitvijo medalj (kar je opravil direktor alpskih reprezentanc Tone Vogrinec) in s predajo olimpijske zastave organizatorju III. olimpijade 1993. leta v Ceremošnjah na Dolenjskem so se igre slavnostno zaključile.

Te igre pomenijo dokončno potrditev specialnega olimpijskega gibanja v Sloveniji. Pomenijo uveljavitev Slovenije v danes večdesetmilijskem športnem gibanju oseb z motnjami v duševnem razvoju, katerega temeljna načela izvirajo iz Združenih držav Amerike. Pomenijo dokončno obsodbo predsodkov, da je šport rezerviran samo za nekatere kroge ljudi. Zagrizeni športni boji, jeza in razočaranje, veliko veselje ob podelitvi medalj so izkušnje, ki neizpodbitno bogatijo in plemenitijo osebe z motnjami v duševnem razvoju – ter potrjujejo načelo Specialnega olimpijskega gibanja, da je svet zmagovalcev pravzaprav namenjen vsem, ki si to dovolj močno želijo.

Pred pobudniki in organizatorji mednarodnega olimpijskega gibanja (Special Olympics) v Sloveniji pa stojijo nove naloge z organizacijo V. letnih specialnih iger, ki bodo konec maja v Kopru ter z udeležbo na testni olimpiadi v Schladmingu od 16. do 23. III. letos. Olimpiada pomeni testiranje organizatorjev ter nekaterih povabljenih ude-

ležencev za svetovno zimsko specialno olimpiado, ki bo marca naslednje leto v Schladmingu. To bo že peta zimska olimpiada ter prva v Evropi (vse dosedanje so bile v ZDA). Čast zastopati Slovenijo na testiranju v alpskem in klasičnem smučanju je na osnovi rezultatov s Pohorja pripadla dvanajstim tekmovalcem iz Novega mesta, Ljubljane, Domave in Črne na Koroškem.

Marijan Lačen

V nekaj vrstah

Prvo slovensko državno prvenstvo za starejše pionirje in pionirke v slalomu in veleslalomu so prizadevni smučarski delavci Racionallesa iz Črne pripravili onstran državne meje, na smučišču na Peci. Tekmovanje je bilo 7. in 8. marca, nastopilo pa je kar 131 mladih smučarjev in smučark. Naši niso bili preveč uspešni, posebno smolo pa je imel **Ožbi Ošlak** iz Fužinarja, ki je bil drugi po prvem teku slaloma, nato pa druge proge ni izpeljal. Novi državni prvaki so postali: v slalomu Jeseničan Sredanovič in Ljubljančanka Maričeva ter v veleslalomu Mariborčan Rataj in Breznikova iz Ljubljane.

Madi smučar Fužinarja **Rok Šalej** je osvojil naslov državnega prvaka Slovenije v veleslalomu, za mlajše dečke.

Nataša Lačen iz Črne, ki je okrevala po poškodbi kolena, je bila šesta med članicami na 5 km dolgi progi, na tekmi za Alpski pokal v smučarskih tekih na Rogli. Dobro je tekla tudi v štafeti 4 x 5 km, kjer je Slovenija osvojila 4. mesto, za Nemčijo, Avstrijo in Francijo.

Na prvem odprtem zimskem državnem prvenstvu Slovenije v plavanju v Celju je nastopila tudi skupina Fužinarjevih plavalcev in plavalk. Bronasto kolajno je osvojil **Matija Medvešek** v disciplini 100 m prsno, 200 m prsno pa je bil 7. Sesta mesta so si priplaval **Tina Levar** (dvakrat) ter **Helena Cej** in **Peter Naglič**, sedma pa sta bila **Miha Hribernik** in **Sonja Prosenec**.

Ivo Makar

"ZAMUDILI"
ČETRTO
MESTO

Ravenski odbojkarji so v tekmi zadnjega kola slovenske superlige doživeli visok poraz 3:0 proti tačas najboljši ekipi v državi, Viledi iz Maribora. Tekma je bila odigrana na Ravnah, odbojkarji Fužinarja pa bi morali osvojiti vsaj niz, da bi se kot četrtouvrščeno moštvo sedanje lige uvrstili v nadaljne tekmovanje. Ravenčani, ki so skozi celo prvenstvo nastopali v postavi: **Filipancič, Maučnik, Gros, Popič, Kokot, Torej, Legan, Drevenšek, Steharnik in Brež-**

njak, so tako pristali na 5. mestu in bodo igrali skupaj s Pionirjem iz Novega Mesta in Granitom iz Slovenske Bistrice za obstanek v ligi. Za naslov državnega prvaka se bodo v takojimenovanem play-offu potegovali Vleđa Maribor, Tovil Olimpija Ljubljana, Salonit iz Kanala in Novi Graniti Kamnik. Kamničani so v zadnjem kolu prehiteli Fužinar, potem ko so potrebovali in tudi osvojili dva niza v tekmi proti Salonitu na domačem parketu. I.M.

ZAHTEVALI STE — OBJA —

VILI SMO

V pustni povorki ravenskih prvošolčkov smo opazili tudi transparent z napisom: GOSPOD MOČNIK, ZAKAJ NIŠTE OBJAVILI NAŠEGA CLANKA? Dokazujemo, da lahko prav usmerjena kritika pade tudi na plodna tla in objavljamo (z zamudo sicer) prispevek v celoti.

Urednik

Naša šola

Naša šola se imenuje po Prešihovem Urancu. Stara je že več kot 100 let. V to šolo je hodilo že veliko otrok. Med njimi tudi moja mama. Mama pravi, da je na šoli še vse po starem.

Na šolski strehi še raste drevo. Že skleni odpadajo deševce. Šolo imam vseeno rada, ker se v njej zgodi vedno nekaj novega.

VALENTINA

Naša šola

Na strehi rastejo grmi in trava. Stene so že čisto umazane. Vse se že hruiši. Dimniki so že čisto slabi. Treba jo bo popraviti.

Učenec:

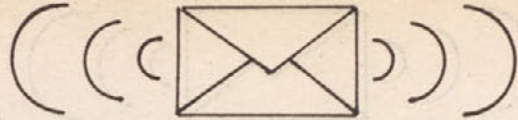
»—Kakšna lepa tenis igrišča? Še hišica je zraven. V njej bodo prodajali sokove in pir. Le kje so dobili toliko denarja? Tovarišica, kje pa bi mi dobili denar, da bi nam obnovili staro šolo? Tako grda je.«

KJE?

Povprašam nekega kmeta:

»—Ali bi tudi vi kaj prispevali za obnovo stare šole?«
»—Seveda. Če sem dal les že za vse mogoče, bom rad prispeval tudi za to šolo. Le "trucati" bo treba.«

Evelina Krivec

O HRUŠKAH

V »Prepihu« preberem o svoji sreči ali o sreči Nika R. Kolarja v zvezi z izdajo moje zbirke. Res prijetno je razmišljati o takšnih potezah, ki so se obnesle, ne glede na to, ali so bile plod tistega, ki vlaga ali tistega, ki zalaga, ali od trenutne situacije na knjižnem tržišču ali od samega ljubega Boga.

Malo kdo pa ve, da bi te pesmice še sedaj čakale na »žegen« oz. se medile v kakšnem predalu pisalne mize, če bi bila njihova objava odvisna od Mirkota Angelija.

Zato je morda zanimivo, da so vseskozi obstajali ljudje, ki zupajo v kvaliteto neke poezije in takšni, ki so čakali na uradno potrditve od kdo ve kakšnih institucij, toda joj-prejoj za pesnika, čenaleti na takšnega »birokrata«. Prav to pa je Angeli Mirko, kar si upam mirno trditi. Pesnik bi žalostno shiral, čakajoč na vrsto.

Pa začnimo od začetka:

Pesniki ustvarjajo v vseh življenjskih obdobjih ali samo v nekaterih. To ni pomembno. Pomembno je, da, ko se ti nabere že zajeten kupček poezije, to nekemu pokažeš in se morda vključiš v kak literarni klub, kjer o poeziji še kaj novega zveš. Tako me je že leta 86 seznanil z Mirkom Angelijem g. Levovnik Viktor, z željo, da bi morda na Ravnah ali kje v zgornji Mežiški dolini literati prihajali skupaj in katero rekli. Ampak po načelu »počasi se daleč pride« je g. Angeli spraval oddane pesmi v predal in modro preudaril, da se morajo »mediti«. Tudi literatov ni organiziral, da smo se pač obrnili na Slovenj Gradec, kjer so imeli več posluha. Tam smo v debatnih krožkih mesec za mesecem tudi izpopolnjevali svoje stvaritve in po nekaj letih vztrajnega dela smatrali, da so zrele za objavo. Toda treba je bilo »napolniti vrečo«, saj tiskanje knjige niso poceni zadeve. Pričela se je odisejada okoli ZKO. Najprej Ravne.

S tedanjim predsednikom literarnega kluba g. Mauko Marjanom se najaviva pri Angeli Mirku. On naju prijazno sprejme, poslušša, se strinja, da je problem res velik, vzame pesmice in po stari navadi v predal z njimi. Na Marjanovo vprašanje, kdaj bi lahko dobili »subvencijo« za tisk, pa naju pouči, da se bo najprej informiral v Ljubljani, če so pesmi kaj vredne. Torej je premalo ime Silvije Borovnik kot lektorice in Branka Gradišnika, ki se je o njih razpisal na celi strani A4 formata.

Ne, g. Angeli tema dvema oz. njeni strokovnosti ne zaupa.

Tu pa se vse neha. Kajti moje pesmi so sedaj že razprodane, ko se bo morda g. Angeli zbudil in jih potegnil iz predala. Morda so tam medtem dobile mlade, pa bi mu priporočila kar tiskanje novorojenih ali pa so po dolgem medenju žalostno segnile, kar ga niti preveč ne bi čudilo, saj ne bi bile edine.

Takšni ljudje lahko naredijo veliko škode na tako odgovornem delovnem mestu, saj lahko začetnika – literata tudi »uničijo«, če je manj odporen na takšno ravnanje. V izogib takšnemu početju nekaterih želim, da objavite ta članek v časopisu »PREPIH«.

Milena Cigler

Čaka- joč ob zaboj- niku

Prekršila sem se, prekleto preveč, ker nočem po neumnosti za-
blabliti v »intelektualno« pos-
lanstvo nas, ki nase nekaj damo;
pa, draga Mojca, ni veliko razlike

med branjevkami na trgu in nami, kadar si skočimo v lase, sploh tedaj, kadar nas moti preglobok dekolte ali privzdignjena janka, ki dela ljudi pohotne po lastnem jazu.

Uporabila bom, kot OROŽJE, samo tvoj prijem, ne jezik, in sicer:

»Tu spodaj vse v solzah se taja, vse ljubo odide od vas. Jaz mrem po zakonu, ki traja ves čas...«

Seveda:

»Kritiko je težko prenašati; vendar je čudno, da ne čutimo, kje bo zadela. Naša dela so bolniki, ki jih predstavimo zdravniku z domnevo, kakor da so zdrava, ali, to je še slabše, v upanju, da bo mogoče prikriti slabosti.«

Draga Ljubica, lahko mi rečeš, da nisem samo nezbujena čarovnica, lahko mi rečeš, da sem gnili češpeli, pozabljena banana ali gnili paradajz; tedaj mi boš zbudila nasmeh na licu (in bralcem, če ne nehava branještva), jaz pa bom zadovoljna, saj je potrebno... spet si me zavedla s citati:

»Svetovalec, ki si prizadeva dati nam vse, kar je sam, namesto da bi v nas razvil vse, kar smo, nas lahko pogubi...«

In zopet:

nadaljujem –

Joj, draga Mojca, zopet:

»Pri debati so tri stvari: govoriti, poslušati, se sporazumeti (dogovoriti). Od tod tri zmeraj prekršena pravila:

1. Natančno vedeti, kaj govorimo.

2. Poslušati in opredeljevati.

3. Odpraviti samoljubnost.«

»Po polomu vseh slepil zadostuje iskanje resnice, da se lahko krepko oklenemo življenja.«

Se ti iskreno opravičujem za orožje, ki ga nisem iskala, pred menoj že dve leti leži avtor teh besed:

Sully Prudhomme, z Nobelovo nagrado 1903

- ki ga nisem nikoli želela uporabiti kot strelno gradivo, ampak kakor izpopolnitev lastne dušice, ki bo tavela do prve črne zemlje.

A – žal sem morala še njega premetavati. Hvala bogu, le nežno...

Pa pusti prosim urednika, saj ne bi vedela o tvojih težavah, če jih ne bi sama izpostavila. Prvič sem prebrala o napadu koroške literature v Delu, ne v vašem »FUZINARJU«, pardon.

Koroška deželica je majhna, in s Slovencem se mi ni kregati; če te srečam, ne zameri, da te povabim na Zdravljico: sploh zato, ker se z ljudmi, ki ničesar ne vedo, še kregati ne moreš, moja želja pa ni v blatenju ljudi; če bi brala pozorno, ne bi eksplodirala v vesolje, ampak bi me poiskala na krošnji.

Mojca, samo pisunski čav-čav. Če mi pa želiš pljuniti kdaj v obraz, te prosim – me pisno opozori v neodvisen časopis Prepih, da se izognem še najinemu naključnemu srečanju!

Čakajoča ob zabojniku
Darja Knipič

koroški
radio
slovenj gradec

UKV 97,2 IN 88,9 MHz STEREO

Ne "pri- jeten" obisk

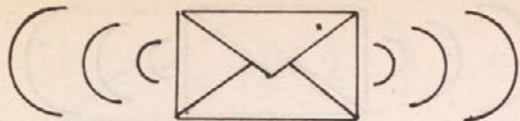
28. februarja 1992 smo se z manjšo družbo najavili v gostilni Brančurnik, kjer so nam najprej postregli z zažganimi ljubljanskimi zrezki.

Napol v šali smo zrezke omenili lastniku gostilne, ki pa seveda ni našel niti besede opravičila, ampak je takoj zapustil prostor, v katerem smo sedeli.

Nekaj minut pred 19. uro pa je prišla natakara in nam rekla, naj zapustimo prostor, ker ima rezervirano za drugo družbo.

Presenečeni smo zapustili gostilno in se spraševali, ali smo jo morali zapustiti zaradi pritožbe nad zrezki ali zato, ker nismo dovolj popili.

Razočarana družba
(naslov v uredništvu)

Turizem smo ljudje

Gora ni nora, nor je tisti, ki gre gor. Tako so pred sto leti rekli tistim redkim, ki so hodili v visoke gore, tako bi morda rekli tudi danes tistim redkim, ki še pešačijo v gore, ko pa se da z jeklenim konjičkom mnogo hitreje in lažje priti gor. A tistih, ki so ljubili planine in jih tudi še danes ljubijo, ta piker verz ne moti. Vsak, ki se je peš podal v planine, je bil po večurni ali celo-dnevni hoji ob lepem vremenu nagrajen s prečudovitim razgledom na vse strani, pa tudi spotoma je lahko opazoval izjemnosti narave ter stvaritve ljudi, ki so se planincem globoko vtisnili v spomin.

Žal pa je narava kmečkega dela in obveznosti do kmetije takšna, da kmečkim ljudem ni

dopuščala daljših pohodov v planine, razen enodnevnega romanja h kakšni romarski cerkvi na visokogorski hrib. In tako so kmečki ljudje s pogledi v planine le v sanjah poželjivo potovali v planine. Tako sem tudi sam desetletja poželjivo le od daleč opazoval pohorske planine, gor pa nikoli ni bilo časa iti.

No, v letošnji mili zimi sem si rekel, če bom še naprej tako odlagal, nikoli ne bom prišel na vrh Pohorja. In tako sem se sredi januarja podal proti Kopam, deloma peš, deloma z avtostopom in kar srečno in uspešno prijadral na cilj. Žal pa se je sočasno z menoj na vrhove priplazila tudi megla in mi prestregla težko pričakovani

razgled na vse strani. Vendar nisem odnehal. Čez tri dni sem se podal znova na pot in takrat sem natrofil na prekrasen sončen dan in prečudovit razgled na vse strani. In počutil sem se tako lahkega, da bi z vso voljo šel še na Uršljo.

Žal pa me je na Kopah obakrat čakalo razočaranje s strani gostincev v obeh domovih. Pogrešal sem tisto prijazno vljudnost do gostov, ki prevladuje med Korošci, pa naj je človek oblečen sodobno ali staromodno. Ne bi padla komu krona z glave, če bi se razgovoril z osamljenim gostom o tem, kaj ga v tem novem okolju zanima. Saj je prišel prav zato sem, da bi se naučil čistega zraka in naravnih lepot, z razlago o zanimivostih. Gost, ki čuti pozornost strežnega osebja, se bo še vedno rad vrnil, pa še koga s seboj pripeljal. Kjer pa pozornost pogreša ali čuti mlačnost, pa bo rekel: Adijo

turizem. Ja no - turizem smo ljudje, le kaj še jamramo, da nam turizem ne nese.

Ludvik Mori

Oglašujte
v Pre-
pihu

Male oglase
objavljamo
brezplačno.

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA DELO

REPUBLIŠKI ZAVOD ZA ZAPOSLOVANJE
OBMOČNA ENOTA VELENJE

Šaleška 19
63320 Velenje

Ste prezposelni, ali zaposleni za določen čas?

Že dalj časa brez uspeha iščete zaposlitev?

Kaj pa če, delate pri iskanju napake, ki jih lahko odpravite?

**IMATE TOLIKO POGUMA, DA POSTANETE
PODJETNIK, OBRTNIK?**

**ALI VAS ZANIMAJO MOŽNOSTI DODATNEGA
IZOBRAŽEVANJA?**

Na ta vprašanja boste dobili odgovor na naslednjih seminarjih:

**MOTIVACIJSKO-INFORMATIVNI SEMINAR ZA
BODOČE OBRTNIKE, PODJETNIKE**

KAKO NASTOPATI NA TRGU DELOVNE SILE.

KAKO USPEŠNO NASTOPITI NA TRGU DELA

je namenjen vsem iskalcem zaposlitve, ki iz raznih razlogov ne dobijo rednega dela. Naučiti vas želimo drugačnega razmišljanja o vašem položaju, seznanili bi vas, kako najti zaposlitev...

Seminar traja pet ur in je brezplačen. Organiziramo ga v obliki učne delavnice, to pomeni, da ne boste samo poslušali, ampak aktivno sodelovali s predavatelji in z ljudmi, ki jih tare skupni problem brezposelnosti.

Program učne delavnice:

ŽIVLJENJE SE SPREMENI - KAKO NAPREJ?

KAJ ZAVOD NUDI BREZPOSELNI

KAKO NAPISEM PROŠNJO IN KAKO SE PREDSTAVIM

Na seminarju boste imeli možnost, da se soočite z lastno situacijo brezposelnosti in z našo pomočjo poiščete metode, kako si iskati zaposlitev.

Dobili boste informacije o dodatnih oblikah izobraževanja, o pravih in možnostih, ki jih imate kot brezposelna oseba.

Nadalje boste pridobili znanja, kako uspešno nastopate na trgu dela. Pomagali vam bomo napisati prošnjo za zaposlitev in svetovali, kako se najuspešneje predstavite potencialnim delodajalcem. Prosimo, da vašo udeležbo na seminarju sporočite osebno, ali s prijavnico pri vašem svetovalcu zaposlitve, ali po telefonu (063) 855 421 Ocvirk Kolar Majdi.

Naknadno vam bomo sporočili datum in kraj seminarja.

Prijavite se in spoznali boste, da je ključ za uspeh v vaših rokah.

Tisti, ki se hočejo nekaj naučiti, niso nikdar brezposelni.

(Montesquieu)

Imate eno ali celo več poslovnih idej za rešitev vašega zaposlitvenega problema, pa ne veste, da vam na Zavodu za zaposlovanje v okviru programov spodbujanja razvoja podjetništva brezplačno nudimo svetovanje o tem:

- kako investirati vaše znanje in sposobnosti z namenom zagotovitve zaposlitve sebi in kasneje tudi drugim,
- kako odpreti lastno obratovalnico, podjetje,
- oceniti vašo poslovno idejo,
- iskati poslovne prostore,
- svetovati s pravno ekonomskega področja,
- izdelati poslovni načrt.

Preden pa vas vključimo v eno od zgoraj naštetih oblik svetovanja, vas vabimo, da se udeležite:

**MOTIVACIJSKO-INFORMATIVNEGA SEMINARJA
ZA BODOČE OBRTNIKE, PODJETNIKE**

- Predstavitev oblik pomoči, ki jih nudi Zavod iskalcem zaposlitve,
- Obrtnišтво: pravna zakonodaja, poslovanje, davčna regulativa v obrti;
- Temeljni pojmi podjetništva: pravni vidiki podjetja, registracija, organizacija in poslovanje, itd.

Izvajalci seminarja:

ZAVOD ZA ZAPOSLOVANJE, GORENJE INOVA,
OBRTNO ZDRUŽENJE VELENJE

Čas seminarja: sredi marca 1992

Kraj seminarja: v VELENJU - za občini Velenje in Mozirje,
v SLOVENJ GRADCU IN RAVNAH NA KOROŠKEM
- za Koroško regijo,

Datum in kraj ter točen program seminarja vam bomo sporočili naknadno in sicer po prejemu vaših prijavnic. Za dodatne informacije se lahko obrnete na telefon (063) 855 421 - Majda Ocvirk Kolar.

**PREMISLITE O NAŠI PONUDBI IN SE PRIJAVITE
NA SEMINAR!**

TEPPSA d.o.o.

IZDELAVA PREHRAMBENE
EMBALAŽE IN STORITVE
SL. GRADEC Tel. 44-06

Izdelava prehrambene embalaže
zunanja, notranja trgovina - zastopstv
zaključna gradbena dela

TEPPSA d.o.o.

Heroja Vrunča 8, Slovenj Gradec
Tel. 0602 - 44-065

ko-si

TUS - KOSI
podjetje za proizvodnjo netkanih tkanin
Stari trg 6a
62380 Slovenj Gradec
telefon: (0602) 42-659, n.c. 43-731
telex: 33450 YU KORAF
telefax: (0602) 43-795

DEJAVNOST

Razvijamo in izdelujemo vložne materiale za oblazinjeno pohištvo in vzmetnice na osnovi naravnih rastlinskih in živalskih vlaken. Prednost naših proizvodov je v tem, da so izdelani iz pretežno naravnih materialov, kar omogoča našim kupcem proizvodnjo visokokvalitetnih BIO programov. Proizvajamo tudi BIO izolacijske materiale, ki zagotavljajo zdravo bivalno okolje.

ZAVAROVALNICA

M A R I B O R

POSLOVNA ENOTA SLOVENJ GRADEC

(Avtobusna postaja)

Tel.: 0602/41-595, 41-813

PREDSTAVNIŠTVO:

- RADLJE OB DRAVI, Tel.: 0602/71-941
- RAVNE NA KOR., PREŽIHOVA UL. 24,
- Tel.: 0602/21-346
- DRAVOGRAD, TRG 4. JULIJA, Tel.: 0602/83-071

V 365 DNEH JE LAHKO SAMO EN
DAN NESREČEN.

NE PUSTITE SE PRESENETITI!

**ŽIVLJENJE GRE
NAPREJ IN MI Z VAMI**

POSTANITE u s p e š e n PODJETNIK

**Uveljavite se lahko v dejavnosti
trgovine s tehničnim blagom,
saj vam omogočimo stalno,
celovito in prednostno
oskrbo vaše prodajalne,
kar zagotavlja
naša kakovostna blagovna znamka.**

Pokličite nas !

**Metalka Trgovina, p.o., Ljubljana
Dalmatinova 2**

tel.: 061/314 135, 314 454

fax.: 061/320 581

metalka

TRGOVINA

Trgovina za ljudi s posebnimi merili

TOVARNA MERIL
POSLOVNI INŽENIRING, d.o.o.
SLOVENJ GRADEC

Francetova 16
telefon: (0602) 341-231

Na novo odprta prodajalna v prostorih Tovarne meril in Poslovni inženiring (odprta v času od 7. – 15. ure)

Iz svojega obsežnega rednega programa nudimo:

– **galanterijski program** (kuhinjske deske, kopalniške sete, pohištvene elemente, gozdarske mere, lesene metre in libele)

– **merilni program** (libele, metre, kotnike in precizna merila; pomična merila)

– **šolski in pisarniški domači in uvožen program** (trikoti, ravnila, tehnični svinčniki, kemični svinčniki, flumastri, keramični peni in kalkulatorji)

Iz dodatnega programa vam nudimo:

AKUSTIKO

– TV aparati, radio aparati, video rekorderji, tekstil in razni tehnični artikli

Kot posebno in po zelo ugodnih cenah nudimo trenerke (moške, ženske in otroške).

OBIŠČITE NAS, ZADOVOLJNI BOSTE!

PROIZVODNO IN TRGOVSKO PODJETJE PREVALJE

Trgovina z gradbenim materialom – Na Fari Prevalje – PRI CERKVI
Tel.: (0602) 33-001, 33-002

SPOMLADANSKA AKCIJSKA PRODAJA VRATNIH KRIL

V mesecu marcu vam ponujamo priložnost dobrega nakupa notranjih vratnih kril
LESNA, TOVARNA POHIŠTVA PREVALJE.

Akcija poteka ves mesec marec in to: od 9. 3. do 31. 3. 1992 vsak dan, razen nedelje, in to od 8.00 do 18.00 ure in ob sobotah od 8.00 do 12.00 ure.

V TRGOVINI Z GRADBENIM MATERIALOM Na Fari (pri cerkvi) v neposredni bližini Tovarne pohištva Prevalje

V času prodaje veljajo posebni prodajni in plačilni pogoji za nakup vseh vrst vratnih kril v različnih kvalitetah domačih in izvoznih programov.

PRIDITE, IZPLAČA SE!

Prepričajte se o konkurenčnih cenah in o ponudbi vsega, kar potrebujete za dom. Informacije na telefon (0602) 33-001 in 33-002 vsak delovni dan od 8. – 18. ure.

62380 slovenj gradec
glavni trg 43
telefon uprava: 0602/41-208
telefon direktor: 0602/41-039
telefax: 0602/43-179
telefon hc: 0602/42-295

**KOMPAS HOTELI
SLOVENJ GRADEC**

*SE PRIPOROČAJTO ZA OBISK
V SVOJIH POSLOVNIH ENOTAH*

*HOTEL KOMPAS
HOTEL POHORJE
GOSTILNA DOM
PIZZERIJA TURIST*

*IZBIRALI BOSTE LAHKO MED BOGATO
PONUDBO JEDI IN PIJAČ.*

VELEBLAGOVNICA

nama

RAVNE, d.o.o.

Iščete darilo za Njo, ali za pisanko?

- pogledjte na **oddelku kozmetike in zlatnine**, čaka Vas velika izbira zlatega in srebrnega nakita
- **oddelek igrač** in otroške konfekcije vas pričakuje
- na **športnem oddelku** je velika izbira koles,
- **presenečenje za graditelje** – keramične ploščice in vse, kar sodi k opreми kopalnic in stanovanj – popusti pri plačilu z gotovino.

KDOR IŠČE, TA NAJDE – V NAMI!

Racionalles

d.o.o. SLOVENJ GRADEC

VEDNO NAJCENEJE

- OKNA - POLKNA - ROLETE
- VRATA FURNIRANA
- GARAŽNA IN VHODNA VRATA
- FURNIRANE STENSKÉ OBLOGE
- PARKETI VSEH VRST
- LADIJSKI POD IN MASIVNE OBLOGE
- OSTREŠJA VSEH VRST
- TEGOLA »CANADESE« IN »BRAMAC«
- VSE VRSTE REZANEGA LESA

**ZA
GRADITELJE**

**ZA
GRADITELJE**

ČE SE DOBRO KUPI, JE ŽIVLJENJE LEPŠE!

KLIČITE - PRIDITE - ODPELJITE

INFORMACIJE: TEL. 0602 41-160, 41-941, FAX. 41-063

**POSLOVNA ENOTA
KOROŠKA**

Slovenj Gradec
Voranečev trg 2
Tel.: (0602) 41-842,
41-843

PREDSTAVNIŠTVI:

Ravne na Kor.: 23-759
Radlje ob Dravi: 73-025

RENAULT

AS AVTOSERVIS

ZASTAVA

ŠKODA

Volkswagen Group

Oficiální sponsor
XXV. letních olympijských her

VAM NUDI:

SLOVENJ GRADEC p.o.

KIDRIČEVA 4, 62380 SLOVENJ GRADEC
TEL.: 0602/ 41-002, 41-491, FAX.: 41-489

- Prodaja vozil iz programa renault in škoda
- Prodaja rezervnih delov za renault, škodo in zastavo
- Garancijska popravila za renault, škodo in zastavo
- Tehnične preglede, registracijo vseh motornih vozil ter izdajo in montažo novih registrskih tablic
- Avtokleparska, ličarska dela in antikorozivna zaščita za vsa motorna vozila

POPUST!

**PRI NAKUPU VOZIL IZ PROGRAMA
RENAULT, KOLIČINE OMEJENE**

PREPIH

Od javnosti odvisen časopis.
Izdaja ČZP »VORANC« d.o.o. Ravne na Koroškem. Direktor: Niko R. Kolar.

Glavni in odgovorni urednik Vojko Močnik. Naslov uredništva:
Ravne na Koroškem, Čečovje 5, tel. št.: (0602) 22-999.

Tiska Grafika Prevalje. Na osnovi mnenja Republiškega sekretariata za informiranje št. 23/105-92 šteje časopis med proizvode iz 13. točke tarifne številke 3, za katere se plačuje davek od prometa proizvodov po stopnji 5 %.

Nenaročenih tekstov in fotografij ne vračamo.